dolmuş

MUHALEFET — MADEM Kİ DÜŞÜNÜYORUM, ŞU HALDE VARIMI..

Bit Pazarı

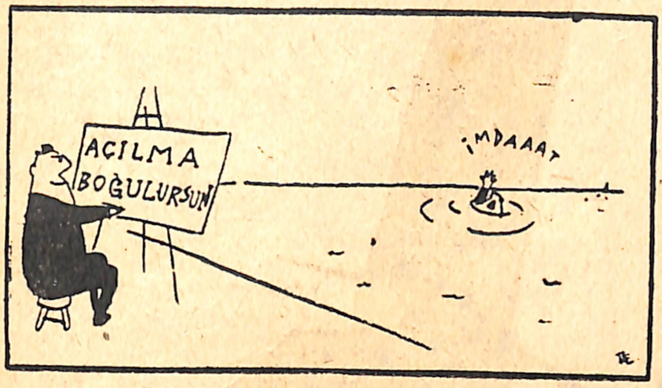

MODEL

(FERRUH DOĞAN _ VATAN)

TURHAN SELÇUK _ MİLLİYET

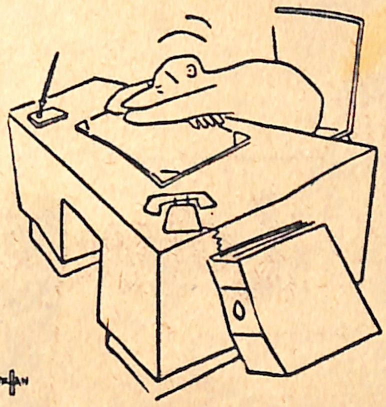

« OLMAZ Kİ
BÖYLE DE YATILMAZ Kİ.. »

ORHAN VELİ

GÜZEL KÖREK MÜSABAKASI YAPILDI (GAZETELER)

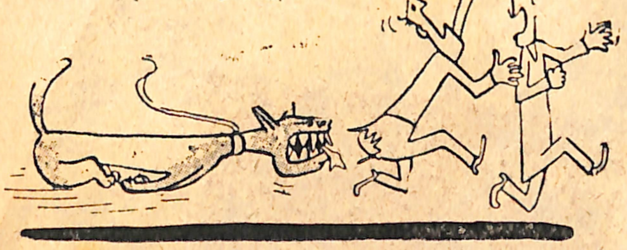

— BEN SANA REYİMİZİ BU KÖPEĞE VERMİYELİM DEMEDİM Mİ...

NEHAR TÜBLEK (DÜNYA)

— BEN DE BİLİYORUM BİR ŞEYİM YOK AMA PARASINLAN DEĞİL Mİ. SEN MUAYENENE DEVAM ET./.

DEFİNE PEŞİNDE

ALİ ULVİ _ CUMHURİYET

— SÖYLEYİN BAKALIM TEDHİŞÇİLERLE İŞBİRLİĞİ YAPAN HANGİNİZ ?!..

TURHAN SELÇUK _ MİLLİYET

DEVLET ADAMLARININ UZUVLARI

Bir Amerikan dergisinde gördüm. Dünyanın kaderini ellerinde tutan devlet adamlarını ne idare edermiş, biliyor musunuz? Barsak, ciğer, beyin, mide gibi iç organları... Devlet adamlarının aldıkları kararlarda, iç organlarının o andaki durumu, doktorların söylediklerine göre, milletler arası politikada Kruçef'in karaciğeri, Eisenhower'in barsakları, Papa'nın midesi, çok önemli rol oynamış. Churchille beyninden, Eden safra kesesinden, Mao Tse Tung ciğerinden hastaymış. Büyük doktorlar, devlet adamlarının insanlığın zararına bir karar almamaları için, hep bu hasta mideleri, beyinleri, barsakları, ciğerleri tedaviye çalışırlarmış. Amerikan dergisinde, bizdekilerine ait hiç bir kısım yok. Mâdemki insanları devlet adamlarının iç organları idare ediyor, öyleyse kabahat kimsenin değil, doktorların. Öyle ya, meselâ çok acele, zamansız bir karar alınıyorsa, belki bu kararı alanın hiç suçu yok ta idare adamı idrar darlığından sıkışmış, böyle acele bir karar almıştır. Kabahat, mesanesini tedavi etmeyen doktorda. Eğer işler yürümüyorsa, o işin başındaki zatın belki barsakları çalışmıyor, belki hazımsızlık var. Bir doktor çıkıp ta biraz karbonat, biraz müshil verse bütün işler düzelecek.

Acı acı konuşuyorsa, belki midesi ekşimiştir. Dünya yüzünde bazı öyle kararlar alınır ki, o kararı alanın hemen beynini muayene etmek, hatta ameliyat etmek lâzım gelebilir. Fistülü olan bir zâtın bir müzakere sırasındaki rahatsızlığını düşünün. Öyle anlaşılıyor ki, bir basur memesi, pek çok yanlış kararlar alınmasına sebep olabilir.

Bu düşünce yabana atılacak takımından değildir. Hattâ bazı tarihçiler, falan kumandanın daimî kabız olduğu için falan meydan muharebesini kaybettiğini söyleyecek kadar ileri giderler. Meselâ Hitler'in ishal olduğu bir sıra ikinci Dünya harbine karar vermediğini kim iddia edebilir. Zavallı Musolini'nin belki aklından zoru vardı.

Anlaşılan bütün suç doktorların. Bir körbarsak, bir mide genişlemesi yüzünden kim bilir insanlar neler çekiyor, yâni neler çekiyoruz?

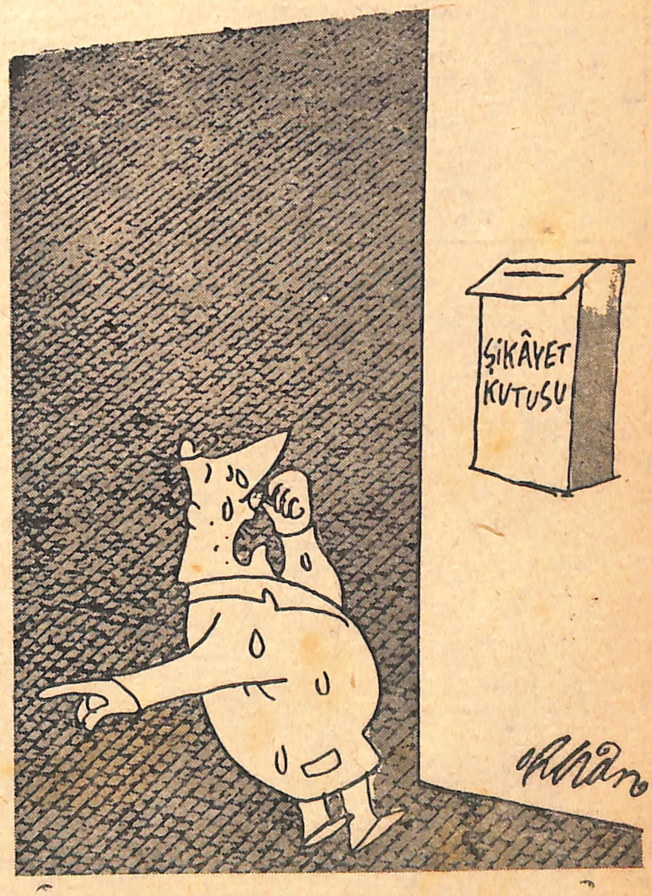

YAZISIZ

SİYASİ
MİZAH
MECMUASI

İMTİYAZ SAHİBİ:
ÇİZGİ NEŞRİYAT
MATBAACILIK
TİCARET EVİ ADINA
OSMAN A. KERMEN

SAHİPLERİ:
OSMAN A. KERMEN
TURHAN SELÇUK
İLHAN SELÇUK

UMUMÎ NEŞRİYAT
MÜDÜRÜ
İLHAN SELÇUK

T. SEKRETER
MEHMET BENLİ

KARİKATÜR
SEKRETERİ
MENGÜ ERTEL

İDARE:
ABDULLAH SERPİL

İDAREHANE:
BABIÂLİ CADDESİ
AYDINLIK HAN
No. 29, 30, 31, 32

ABONE ŞARTLARI:
3 AYLIK 9 LİRA
6 AYLIK 18 LİRA
1 SENELİK 36 LİRA
ECNEBİ ÜLKELERE
İKİ MİSLİDİR

İLÂN ŞARTLARI:
KAPAK İÇİ 320 T.L.
İÇ SAYFALAR
SANTİMİ 4 T.L.

FİATI 75 KURUŞ

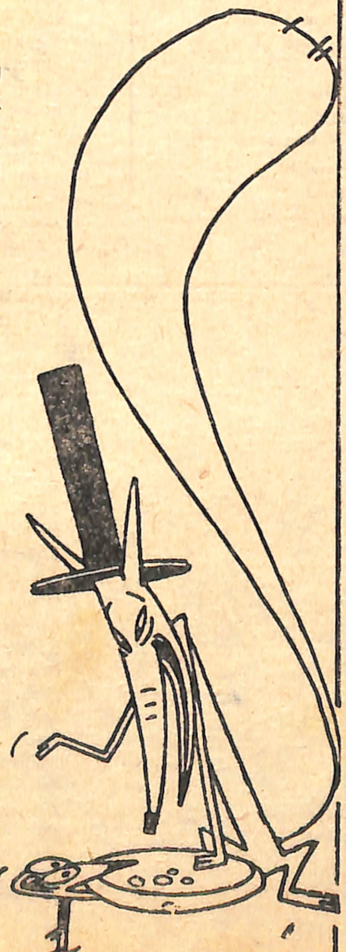

Dizildiği ve Basıldığı yer: ŞEHİR MATBAASI
Ankara caddesi 48/B — Telefon: 22 68 38

Oğuz Aral

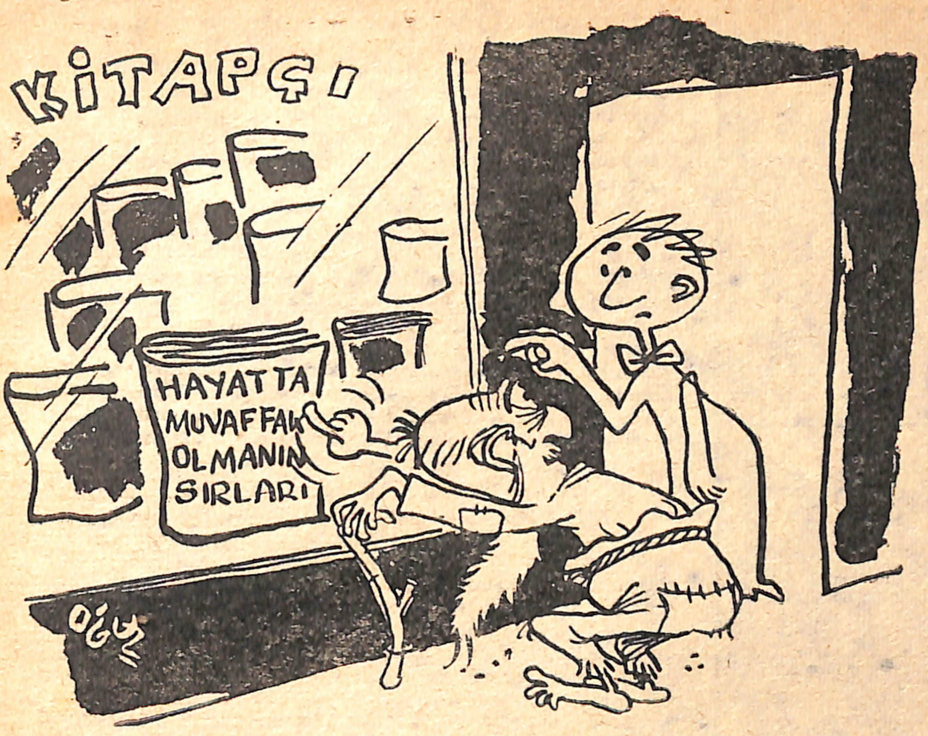

YAZISIZ

SEÇME SÖZLER

Saat dörtte neredeydiniz?
Otelde

Dikkat, sizi gözetliyorlar.
Kabine

Oturarak düşündüğünü ayaktayken tatbik et.
Asseyez vous

Asalet içilen içkiden belli olur. **Monte Karlo**

Her akşam aynı vapurla geçenlerin yüzde 99 u evidir. **Bekâr**

Bekârlık sultanlıktır.
Sultan Ahmet

Eçikel ayede zigel tabahi es gülistanimen bimel varaki **Farisice**

Çun çe çu çin çen çu.
Çin atasözü

Ağaç yaş iken eğrilir.
Hallaç

Kurbanlarınızı bana veriniz. **Landru**

Burhan

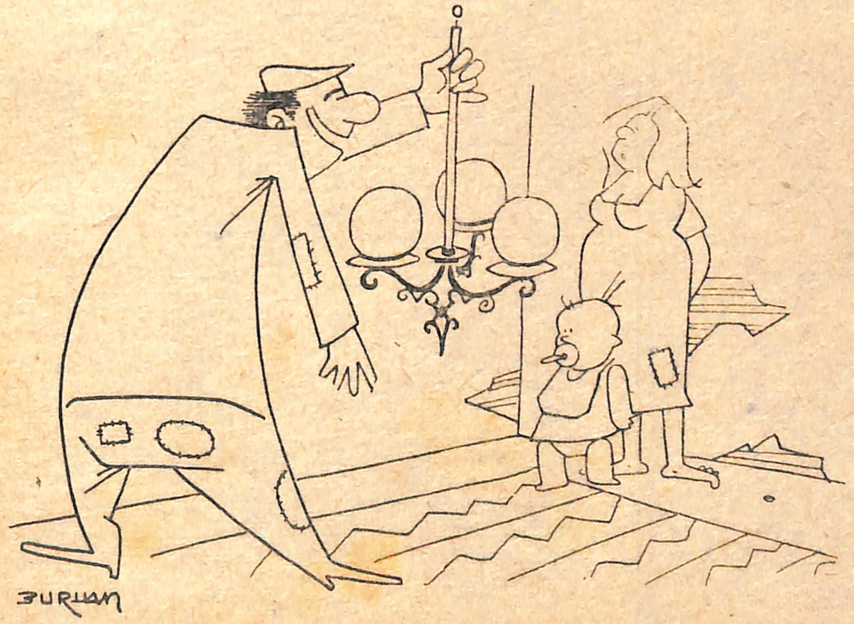

— NE KADAR UCUZ DEĞİL Mİ KARICIĞIM. 450 LİRA

KÖPEKLER İÇİN

Devlet Demiryollarının Çekoslovakya'ya ısmarladığı 150 vagondan on bir tanesi gelmiş. Gazeteler bu vagonlardaki yenilikleri anlata anlata bitiremiyorlar. Yerler yumuşacık kauçukmuş. Sıcak, soğuk hava tertibatı varmış. İçinde telefonu varmış. Ne yokmuş ki... Artık Beyazıt'tan Taksim'e telefon edemeyenler, telefonda aradıklarının yerine başka yer çıkanlar, aradıklarını bulsalar bile konuşamayanlar için kolaylık. Şişli'deki evinden Suadiyedeki arkadaşına telefon edemiyor musun, atla bu yeni trenlere, hem bir Ankara'yı görmüş olursun, hem eşe dosta telefon edersin.

Yeni trenleri öyle ballandıra ballandıra methediyorlar ki, lüks otellerimiz, bu yeni trenlerin yanında solda sıfır. Balayı seyahatini bu trenlerden inmeden geçirecek akıllı çiftler çok çıkacaktır.

Yeni trenlerimizin en önemli özellikleri ne rahatlığı, en lüksü, ne de konforudur. Nedir biliyor musunuz? Köpek kompartımanı... Evet, yeni gelen vagonlarda köpeklere mahsus kompartıman da varmış. Gerçekten de memleketimiz için çok önemli bir ihtiyaçtı. Tren gezilerinde bir türlü köpeklerimizin istirahatini temin edemiyorduk. Zavallı hayvanlar, insanların arasında, hele üçüncü mevki yolcuları arasında neler çekerlerdi! Nihayet köpeklerimizin bu acıklı durumu, ilgili makamların da dikkatini çekmiş, trenlerde sevgili köpeklerimize hususî kompartımanlar ayrılmıştır.

Biz oldum olasıya hayvanları çok severiz. Cadde üstündeki duvarlarımızda «eşeklere mahsus helâ» larımız vardır. Gemilerimizde sığırlara mahsus anbarlarımız var. Şimdi de çok şükür, köpeklere mahsus kompartımanlarımız oldu. Fakat öyle kendini bilmezler vardır ki hep bu zavallı, ağzı var, dili yok hayvancıkların hakkına tecavüz ederler. Gider «eşeklere mahsus helâ» larda işlerini görürler. Vapurlarda, hayvanlara mahsus anbarlara tıkılır, sığırları rahatsız ederler. Bakın söylüyorum, bir kenara yazın, şimdi de bu kendini bilmez insanlar köpeklere mahsus kompartımanlara dolup, hayvanlara hiç rahat vermeyecekler.

Bu memleketet hayvanlarımızın, şu insanlardan çektikleri nedir canım? Rahat rahat bir helâya gidemezler, vapurda gezemezler, trene binemezler... Bu iş köpeklere mahsus kompartımanla halledilemez, en iyisi, eğer köpeklerin istirahatini düşünüyorsak, köpekler için hususî tren yaptırmalıyız.

CIVATA

A. Ulvi Ersoy

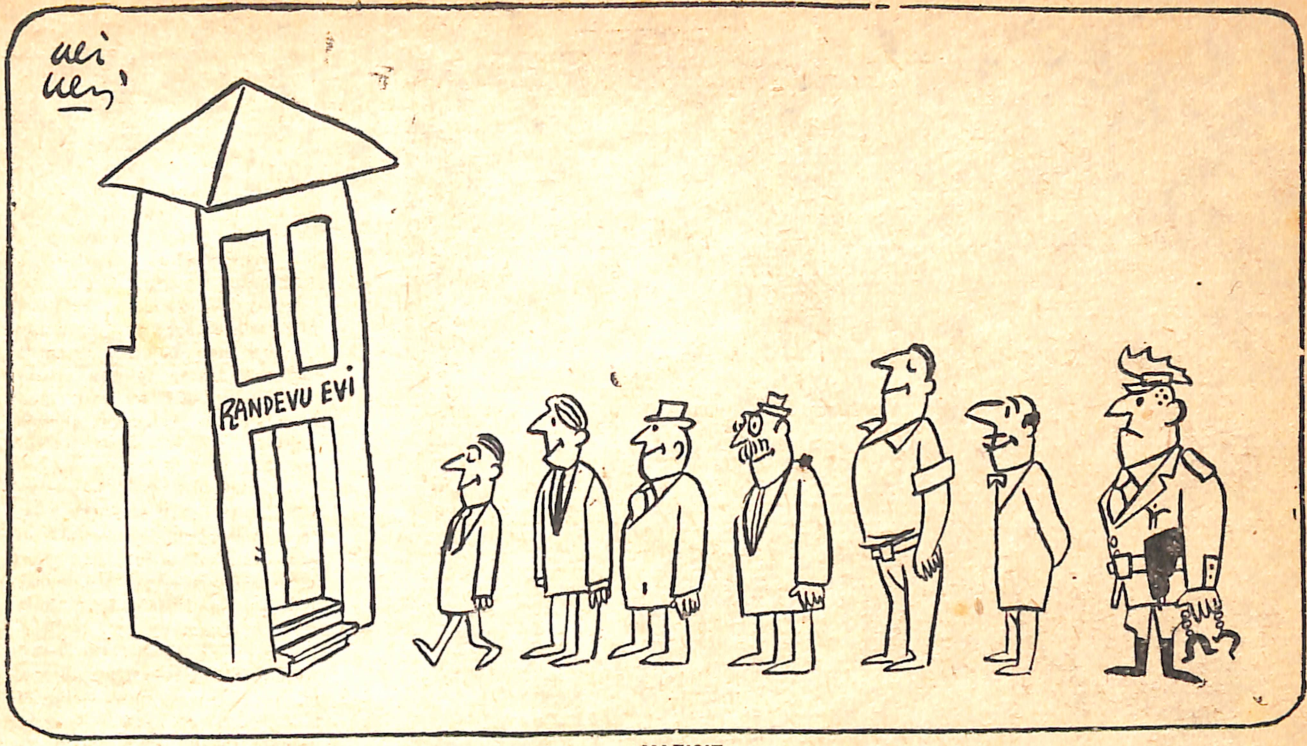

YAZISIZ

Eski Dostum Ramazan

1

2

İnsanları birbirlerine neden terbiye dışı seslendiklerini hiç düşündünüz mü? Bunun tek sebebi vardır, aşağılık duygusu. Bir genç, yaşlıca birine,

— Moruk!

— Babalık!

Diyorsa, anlayın ki yaşlının olgunluğu karşısında, şuursuz bile olsa, tecrübesizliğinin, aczinin acısını duyuyor demektir.

Bir adam, kendi yaşında bir satıcıya, garsona, tezgâhtara,

— Evlât!.. diye sesleniyorsa, zavallılığını böbürlenerek gizlemek istiyor demektir.

Tanımadıklarına,

— Dayı Bey!

— Bey Amca!

diye seslenmeler hep böyle bir aşağılık duygusunun baskısı altındadırlar.

— Hişt!

— Bana bak!

Gibi seslenmeler, biraz kendi beğendme, böbürlenmedir. Bilgisizin bilgiliye terbiyesizin terbiyeliye, zavallının güçlüye, güvensizin güvenliye, değersizin değerliye seslenişi hep böyle terbiyesizce olur. Öyle zenginler vardır ki, dostları için onların eski günlerini bilmiş olmaları suçtur. Bunun acısını onlar,

— Bana bak!.. gibi seslenişlerle çıkarmağa çalışırlar.

Benim Ramazan adında bir dostum vardı. Yine var ama, şimdiki yalnız Ramazan, dostluğu kalmadı. Bana eskiden, yâni parasız zamanlarında,

— Hasan Bey, derdi.

Sonra hayatta başarı kazandı,

— Hasan! demeğe başladı.

Zengin oldu, o zaman da,

— Dostum, bana baksana!.. Derdi.

Yıllar geçti, daha zengin oldu, bir gün kendisine gitmiştim,

— Nasılsın ahbap? dedi.

Gittikçe daha, daha zengin oldu. Bu sefer beni gördükçe,

— Aslan! demeğe başladı. Dün kendisiyle karşılaştım,

— Nasılsın delikanlı? dedi geçti.

Ondan ya bir yaş büyüğüm ya bir yaş küçük. Acaba bana, neden delikanlı dedi diye düşündüm. Bu adamın nesi benden büyüktü? Serveti... Her bakımdan hayatta başarı kazanmağa, olduğundan daha da zengin olmağa lâyıktır. Şimdi merakla onun hayatını kolluyorum. Bakalım ne zaman bana,

— Nasılsın ulan? diyecek. İşte o zaman bir kaç milyon sahibi olduğunu anlayacağım. O kadar zengin olursa belki evinde süs gibi dursun diye belki kırk paralık ta terbiye almak aklına gelir.

YAZISIZ HİKÂYE E. N. Erkoç

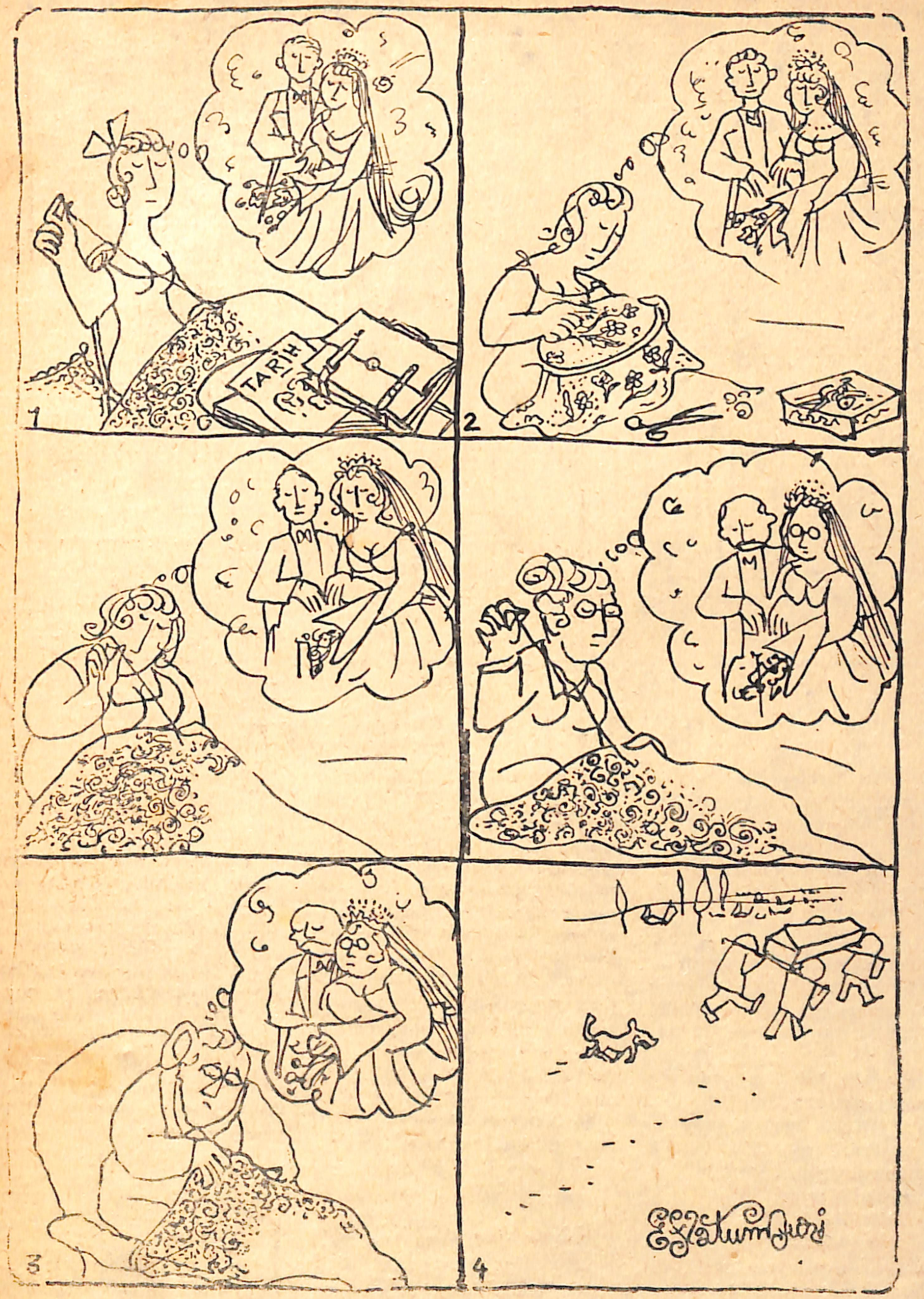

ÇEYİZ

SULAR NEDEN KESİLİYOR

İstanbul'un yazlık derdi başladı, terkos sık sık kesiliyor. Sular İdaresi, suların kesilmesini önleyemeyince, bu kesilmelere bir sebep bulmak için çalışır durur. Bazan,

— Ben ne yapayım, yağmur yağmadı! der. Bazan,

— Borular patladı, der. Bazan artık sebep bulamaz da,

— Radyo teknik ârıza yaptı, tabiî sular da elbet kesilir! der.

Siz artık işiniz yoksa radyo ârızası ile gesilen sular arasındaki münasebeti yahut münasebetsizliği arayın, durun.

Geçen hafta İstanbulun yine bir çok yerlerinde sular kesilince vatandaşlar bunun sebebini sormuşlar. Bu vatandaşlar da artık çok oluyor yâni. Hâlâ suların kesilmesine alışmadılar mı? İlle Sular İdaresine zorla bir yalan uydurtmanın mânası var mı? Sular İdaresi düşünmüş, taşınmış, bu sefer de,

— Bayram geldi. Fazla su kullanıldı da ondan sular kesildi, demiş.

Sular İdaresi, asıl sebebi şimdi buldu işte. Bundan sonra telefonu açıp,

— Sular neye kesildi? diye sorarsanız, cevap hazır:

— Bugün cuma. Evlerde çamaşır yıkanıyor. Elbet de kesilir.

— Bugün çocuk bayramı, fazla su içiliyor da ondan.

— Bugün de kesilmezse ne zaman kesilir? Herkes su içiyor bayım!

Sular İdaresi ne dese haklı. Herkes yıkanır, çamaşır yıkar, çiçek sular, içerse elbette sular kesilir. Siz terkos suyunu hiçbir suretle kullanmıyacaksınız. Yalnız arada sırada musluğu bırazcık açıp, bir kaç damla akıtacak, seyrine bakacaksınız.

Şu İstanbullulara şaşıyorum. Hâlâ suların kesilmesine alışmadılar mı? Asıl acaip olan suların hiç kesilmeden akmasıdır. İşte o zaman Sular İdaresine,

— Bugün sular hiç kesilmedi, acaba neden? diye sormalı.

ŞU İSKOÇYALILAR

Duncan, Glasgow tren istasyonunda, uzun zamandanberi görmediği arkadaşı Jack'a rastlayınca:

— Yolculuk ne tarafa? diye sordu.

— Edinburgh'a. Balayı seyahatindeyim.

— Saadetler dilerimö Peki ama gelin hanım nerede?

Jack, gülümsiyerek cevap verdi:

— Yanıma almadım. O, daha önce Edinburgh'u görmüş.

«Yorkshire Post»dan

CANAVAR

Bir Pazar sabahı Patty babasıyla beraber hayvanat bahçesine gitmişti. İçinde aslanın bulunduğu kafesin önüne gelince, babası:

— İşte, dedi. Ormanların kıralı

— Ona niçin böyle diyorar?

— Çünkü çok zalim ve yırtıcıdır. Bütün hayvanları parçalıyabilir.

— Seni de parçalıyabilir mi?

— Tabiî. Eğer dışarıya çıkacak olursa beni de parçalar

— Küçük Patty, kafesin kapısından yana iki adım atarak, tekrar sordu:

— Baba, eğer arslan dışarıya çıkarsa, dönüşte eve gitmek için hangi otobüse bineceğim.

«Chatswork Chatter»den

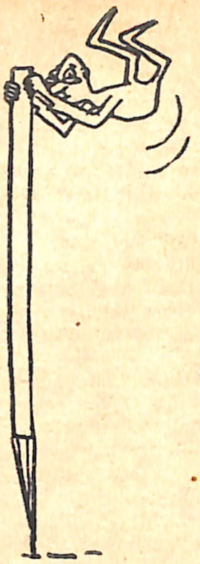

KALEM

Chicago'da bir yüksek atlama yarışında bir şampiyon sırık yerine 4 metre uzunluğunda bir kalem kullanmış. Bu suretle reklâm yaptırmış olan kalem fabrikası, atlete 30 bin dolar, yâni Türk parasiyle 100 bin liradan fazla para vermiş.

İnsan kalemi kullanınca işte böyle kullanmalı. Biz de kalem kullanıyoruz ama, yüzbin lira değil ya, bin lirayı, hem de bir ayda kazandığımız yok. Ama o kalemle yüksek atlamış diyeceksiniz. Ne farkı var? Biz de sanki kalem yüzünden az vartalar mı atlatıyoruz? İşte bir tesellimiz var. O da kalemlerimizin boyu küçük. Eğer Amerikalı atletinki gibi dört metre olsaydı, bir karışına dayanamayanlar, dört metrelik kalem sahiplerini kimbilir ne yaparlardı?

EN RAHAT YER ORASI

Hindistan'dan gelen bir ajanstan öğrendik. Polisin yıllardır aradığı kaatil meğer cezaevinde rahat rahat yatıyormuş. O kadar rahatmış ki, aklına tevkif edilmek korkusu bile gelmiyormuş. Meğer dışarıda harıl harıl aranmağa başlanan kaatil, «Bakın, sizi nasıl atlatırım ben!» diye ikinci bir cinayet işlemiş, adını değiştirerek girmiş içeriye.

Timurlenk ok talimleri yaparken Hoca, gitmiş hedefin önüne oturmuş: «En emin yer burası!» diye.

İnsan, çoğu zaman etrafında olanlara bitenlere bakıyor da bavulunu hazırlayıp hapishanenin kapısını çalacağı geliyor. İçerde hiçbir korku yok. Hattâ tevkif edilmek korkusu bile!

İnsan bir kere girer içeri, gerisi rahat... Ne kâğıttan korkar artık, ne kalemden.

KOCANI ELİNDEN ALACAĞIZ

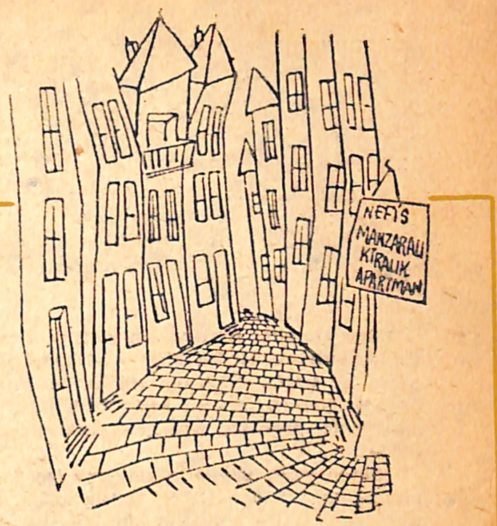

Dâvacı kadının mahkemede söylediğine göre, bunlar iki kızkardeşmiş. Kadının apartımanının karşısındaki apartımanda otururlarmış. Evin erkeği balkona çıkacak olsa, iki kızkardeş hemen üstlerinde ne varsa fora eder, onlar da balkona fırlarlarmış. Bir değil, iki değil. Üstelik lâf da atarlarmış. Kadının taklidini yaparlarmış. Sonunda kadın dayanamamış, yolda rastladığı kıza biraz çıkışayım demiş. Vay efendim vay. Sen misin söyleyen:

— Hanım, hanım, diye bağırmış genç kız, çatlasan da patlasan da kocanı elinden alacağız.

Kadın da elindeki şişeyi kızın kafasına geçirmiş.

Bu eğlenceli olayın arkası, mahkemede geçiyor. İki kızkardeşin alt katında oturan kiracı şöyle tanıklık etmiş:

— Bu iki kız çırçıplak balkona çıkarlar, adama lâf atarlar. Kadına da «Kart karı!» diye bağırırlar.

Erkeği dinleyelim:

— Hâkim hanım, maazallah balkona çıkmıyagöreyim. Bu iki kız hemen koşar, soyunurlar. Balkonda kırıtır, oynarlar, Islık çalarlar. Af buyurun hâkim hanım, ayıp yerleri bile gözüküyor.

Acaba genç kızlar ne demişler? Bir tanesi:

— Ben kızoğlan kızım hâkim hanım, demiş.

Kim haklı, kim haksız, bilemeyiz. Ben şimdi ne bu iki yaramaz kızı, ne baştan çıkarmak istedikleri mesut aile babasını, ne de onun kıskanç karısını düşünüyorum. Benim bütün düşündüğüm, bu iki kız kardeşin oturduğu evin karşı sırasındaki apartıman sahipleri... Hele iş artık mahkemelere, gazetelere düştüğüne göre, muhakkak kiraları iki misli arttırmışlardır.

VİTAMİNLİ ÖRÜMCEK

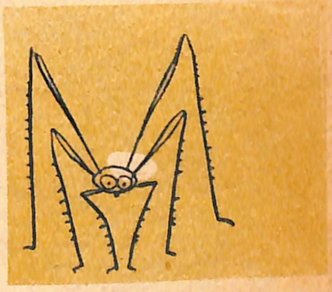

California, şüphesiz ki dünyanın en bol meyvası olan memleketi. Meyva deyince de akla ilk gelen vitamindir.

Şimdi size soruyorum: «Bir Californialının vitamine ihtiyacı olursa ne yesin?»

Siz tabiî «Meyva!» diyeceksiniz.

«Hayır bilemediniz, meyva değil, örümcek!»

California'da bir kabile vitamini çok bol diye örümcek yemeye başlamış. O canım portakallara, muzlara, elmalara kimse iltifat etmiyor, çıtır çıtır örümcek yiyorlarmış.

Örümceği en bol memleket sıfatiyle bu habere nekadar sevinsek az! Bundan sonra kafalardan söküp söküp California'ya yollayacağız, karşılığında da abur cubur elma, armut yerine meselâ bizde bulunmayan buğday gibi, pirinç gibi bir şeyler ithal edeceğiz demektir.

Örümcek kafalılara gün doğdu!

Hababam Sınıfı..

Hepimiz okul sıralarından yetiştik. Acı tatlı bir çok hâtıralarımız var. Hababam sınıfı yatılı okullardan birinin herhangi bir sınıfı. Dönek!erden, sürgünlerden devşirme bir sınıf... Rlfabenin son harflerine düşen bir şube... Etütlerinde şiirli, mânili nâmeler yazılır, masrafı kabartacak kitap isimleriyle dolu mektuplar donatılır, lig maçlarının puanları, averajları hesaplanır, kopya ruleleri hazırlanır harita kalemiyle...

Bütün yatılı okulların sınıflarından farksızdır Hababam sınıfı... Palamut Recep mümessildir. Tulum Hayri, Kalem Şakir, Refüze Ekrem, Hayta, İnek Şaban, Domdom Ali... Sınıfın kalbur üstü ellemeleri...

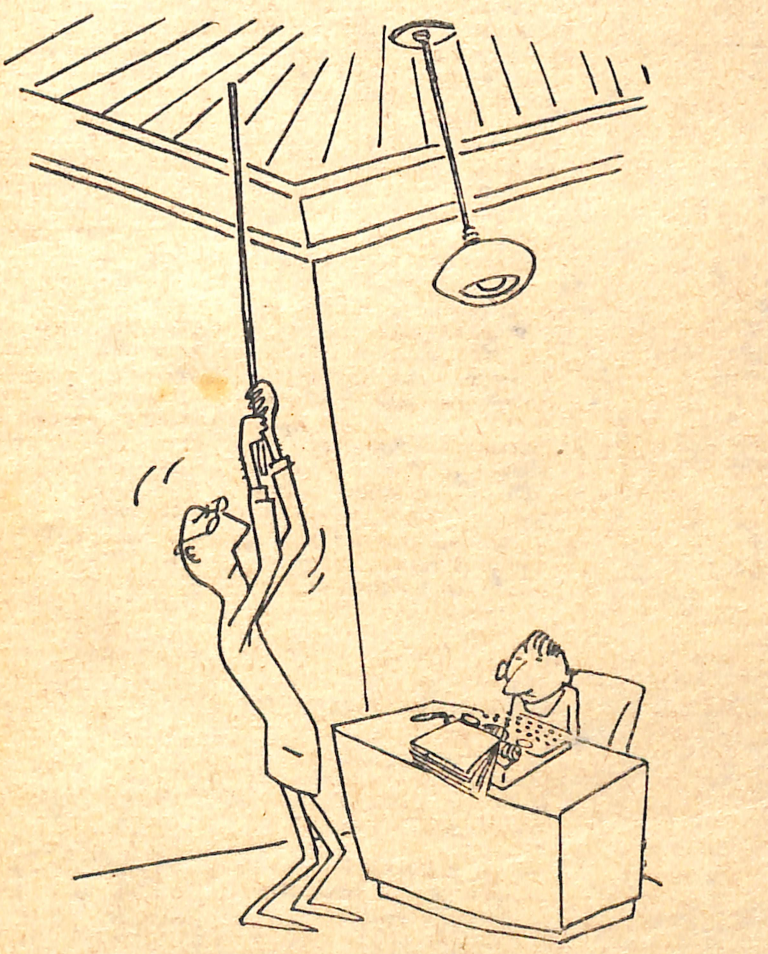

Kel Mahmudun odasında yoklama defterinden «geldi» leri «gelmedi»leri topluyordum. Bir öğrenci için bu odaya girmek büyük imtiyazlardandı. Ben elimden geldiği kadar bu imtiyazı uzun sürdürmeye gayret edenlerdendim.

Bir ara tek parmakla başımın en parlak noktasını kaşıyorak:

«Makineyi hazırla!» dedi, «bırak, şu pösteki saymayı!»

Önümdeki «4 A» nın defterini kapattım.

«Tam on tane kâğıt tak makineye!»

«En alttakiler silik çıkar!» diyecek oldum. Ters ters baktı.

«Ben ne dersem onu yap! İş acele! Sınıflara birer emir asmalıyız. Gitmeden imzalatmalıyım Müdüre... Cıvıttılar bugünlerde... Çivisi çıktı mektebin!»

Ben on kâğıdın arasına dokuz kopye kâğıdını yerleştirip makineye taktım.

«Sıkı vur harflere!» dedi.

Bir alay kumandanı, karargâh yazıcısına taarruz emri yazdırır gibi:

«Yaz!» dedi «Öğrencilerin dikkat nazarına!»

İçimden heceleri tekrarlıyarak tuşlara vurmağa başladım.

«Öğ...re...n...ci...l...rin...»

«e» yi atlamıştım. Silip geri alamazdım. On tane kâğıdı da teker teker silmek lâzımdı.

«Yazdın mı?» dedi.

«Tamam efendim, yazdım!»

«Aferin!»

Aferini çok boldu.

«Yaz! Etütlerde... Yemekhanede, yatakhanede...»

Bir sigara yaktı. Zile basıp kapısının önündeki hademeyi çağırdı.

«Müdür bey çıktı mı?» dedi.

«Hayır efendim, odasında.»

«Ne iş yapıyor?»

«Gazete okuyor»

«Peki, çık!»

Bizim günlük emir mühüre imzaya yetişmeliydi:

«Çabuk yaz!» dedi. «Horidorlarda ve bahçede...» durdu. z

«Hayır! bahçe kalsın!»

Tam bu sırada hababam sınıfında kıyamet kopmuştu. Ayak sesleri, koşuşmalar başlamıştı. Başını tavana kaldırarak «Eşekler!» diye söylendi: Kalktı kapının arkasındaki harita sopasını alarak tavana üç kısa, üç uzun darbe indirdi. Bu; «Çok mühim işim var, karışmam ha!» demekti.

Gürültü yavaşladı, sonra kayboldu. Ben içimden «İnek Şabana kolonya oyunu başlıyor!» dedim. Hazırlığı sabahtan yapılmıştı. Oyunu kaçırırsam çok yazık olacaktı.

Kel Mahmut, müdüre yetiştirmek için hızlanmış, habire söyleniyordu. Ben de kolonya oyununu kaçırmamak için harf yanlışlarına aldırış etmeden yazıp gidiyordum. Hızlandıkça tuşlara yavaş vurduğumu gören Kel Mahmut:

«Vur, hızlı vur, çıkmazsa karışmam!» diyordu. Dokuzuncu maddeyi de yazınca.

«Nokta!» dedi. «Altına... Müdür, de bırak!»

O, tekrar zile bastı, gelen hademeye:

«Müdür bey...» diye başlayınca hedeme anladı:

«Çıkıyor efendim!» diye cevabı yapıştı. Kel Mahmut pür telâş odadan fırladı. Kapıda yakalamış olacak ki:

«Bir dakika!» diye seslendi.. Aynı hızla dönerek yazı makinesinin silindirini çevirdi, çıkardığı kâğıtların aralarından kopya kâğıtlarını çekerken okul dışı bir küfür salladı:

«Vay anasını!» dedi «Ters! Biri değil onu da ters!»

Biri değil onu da ters!»

Yazı, bütün kâğıtların arkasına çıkmıştı. Kaşlarını devirmiş bana bakıyor, ne yapacağını düşünüyordu. Birden kararını verdi:

«Defol!» dedi «Gözüm görmesin!» Ben gözüne görünmemeye çoktan razıydım.

Odadan çıkarken, Müdür yanına giriyordu.

IV

Etüde yirmi dakika vardı. Müdür nasıl olsa çıkacaktı. Hababam sınıfını telâş -

Oğuz Aral

YAZISIZ

landırmakta mâna yoktu.

Sınıfa döndüğüm zaman Palamut, biraz da kıskançlıkla:

Bitti mi işiniz?» dedi.

«Bitti!» dedim.

Palamut Domdom Ali'ye dönerek «Başla!» işaretini verdi.

Domdom İnek Şabanın sırasının önünden:

«Ulan Refüze biraz kolanya ver, başım çatlıyor!» diye seslendi.

Refüze kışkırtırcasına:

«Yok!» diye tersledi.

«Var!»

«Yok!»

«Daha dün doldurttum!»

«Evet dün doldurttum! Vermiyorum, mal benim değil mi?

Tulum Hayri de verilen işaretle kalktı, Refüzeyi kıskıvrak kucakladı. Domdom Ali, Refüzenin çekmecesinden sabahleyin kendi eliyle musluktan doldurduğu şişeyi aldı. Sınıfın bir ucundan, açılan avuçlara dökmeye başladı:

«Sebil!»

Herkes sözde burnuna çekiyor, yüzüne gözüne sürerek İnek Şabanı alıştırmağa çalışıyordu.

Domdom İnek Şabanın sırasına gelince, şişeyi ustaca değiştirdi. Sulandırılmış kırmızı mürekkebi, Şabanın açılan avuçlarına boşalttı. O da kendinden öncekiler gibi Refüzenin dalına basmak için burnuna çekti, yüzüne gözüne sürmeğe başladı:

«Dök!» dedi «Biraz daha dök!»

Domdom Ali, şişede ne varsa boşaltıyor:

«Yeter!» diyordu. «arkadaşlara kalmıyacak!»

Sonra şişeyi değiştirerek yoluna devam etti.

Bütün sınıf Şabanı kuşkulandırmamak için önce kendilerini tutmuş, şimdi katıla katıla gülüyorlardı.

Şabanın yüzü kıp kızıl çıkmıştı. Masmavi gözleri bu kızıllık içinde fıldır fıldır dönüyor, bir şeyler sezinlemeye çalışıyordu.

Etrafını incelemekten avuçlarına bakmayı bile düşünemiyordu. Onu işkillendirmemek için Refüze, Tulumun kollarından kurtulmaya çalışıyor:

«Yeter artık, iki tıraşlık bana dma ayır!» diye yalvarıyordu.

Tam bu sırada sınıfın kapısı açıldı, Kel Mahmut hışımla daldı içeri. İlk önce sıraların üstünde boğuşan Refüzeyle, Tulumu gördü:

«Gelin benimle!» dedi.

Sıralara bir göz gezdirince İnek Şabanın kıp kızıl suratını gördü. Gülmek mi, çıkışmak mı ne yapması gerektiğini kestiremeden:

«Şaban!» dedi «bu ne hal?» İnek Şaban, adına yakışan bir saflıkla mel mel bakıyor, Şahitlik için bir şey sorulduğunu sanarak:

«Ko... kolonya...» diye tekrarlıyordu.

«Nasıl kolonya bu?»

«oKlonya... Ekremin kolonyası! Ali döktü...»

«Sınıfta üç tane Ali vardı:

«Hangisi?» diye sordu.

«Domdom!»

Domdom Ali'ye dönerek:

«Getir şu şişeyi!» dedi.

Ali musluktan doldurduğu şişeyi verdi: Kel Mahmut, şişenin kırmızı etiketine aldanarak:

«Aç avuçlarını!» dedi.

Ali açtı. Kel Mahmut şişeyi boşaltıyor. Fakat Şabanın yüzündeki kızıllığı bulamıyorduö Şabana döndü:
mıyordu. Şabana döndü:

Şaban hiçbir şeyin farkında olmadığı için:

«Evet» dedi «bu kolonyadan!»

Kel Mahmut bu sefer Şabanın aptallığına içerledi:

«Bu Hababam sınıfı, bir insana bir isim taktı mı yerinde bir isimdir o... Bana Kel Mahmut dedikleri gibi... Git, yüzünü yıka!»

İnek Şaban, Kel Mahmut da dahil bütün sınıfın tepine tepine gülüşleri arasında çıktı.

Etüt zili çalıyorduö Kel Mahmut gözleriyle beni arayarak:

«Gel!» dedi «Şu Müdür emrini yeniden yazalım!»

STEPNE

Danışma bürosu

Bir danışma bürosu açmak fikrini ilk önce ortaya kim atmıştı, şimdi pek hatırlamıyorum. O günlerden bende kalan şeylerin hâtıra sayılacak tarafları yok zaten. Benim yerimde siz de olsanız; iki buçuk ay kuru gevrek yemekten diş etleriniz dökülse, ekimin ıslak gömlek gibi insanı soğuk soğuk saran gecelerinde, park kanapelerinde yatmaktan müzmin mafsal romatizmasına tutulsanız, bunları hâtıra saymazsınız herhalde...

Rey Cohan'la ben uzun zamandanberi arkadaşızdır. Eski dostluğumuzun mâzisinden pek hareketli bazı safhalar, Şikago polisi tarafından da yakın bir ilgiyle takip edilmiştir.

Rey, her türlü dansta tezgâhtar kızların kalblerini yerinden oynatacak kadar ustaydı. Borçlar hukukuna dair geniş bir bilgisi vardı. Kırk sekiz eyaletin, hapishane diye isimlendirilen saygı değer müesseselerinin hepsinde, benzerine sık sık rastlanılan bu portreyi tamamlamak için biraz da babasından bahsedelim:

Baba Cohan, (namı diğer gümüş kabza belâ Cohan) iş hayatının en yolunda olduğu bir tarihte elektrikli sandalyeye oturmak suretiyle terki meslek eylemişti.

(Rey Cohan ve Slim Barnett danışma bürosu) nun küşadı için gerekli sermayeyi Rey Cohan'ın bir dans müsabakasında kazandığı gümüş kupayı (kaplama değil) paraya tahvili yoluyla tedarik eyledik.

Bir telefon, beş yüz adet matbu reklâm kartı ve aylığı 35 dolardan bir bodrum kat odası, danışma büromuzun faaliyete geçmesi için yetip de artmıştı bile...

Gerçi, sandalyeveya koltuğumuz olmadığı için, büronun çıplak tahta döşemesinde bağdaş kurup etrafa akıl dağıtıyorduk ama hepiniz de bilirsiniz ki, ciddî bir firma gösterişe pek kulak asmaz. Meğer, şehrin böyle bir şeye fena halde ihtiyacı varmış da, biz bilmiyormuşuz.

Millete ekmek peynir satar gibi akıl satıyorduk.

Ödeme hususunda da hiçbir güçlükle karşılaşmadık. Ne bahiste olursa olsun bize danışanlar, ücretimiz olan 25 senti ertesi günü adresimize gönderiyorlardı.

Telefon aralıksız olarak çalışıyordu:

— Yarın pikniğe gideceğiz. Yağmur yağacak mı dersiniz? Acaba pardesü alsak mı?

— ... Harlem - Boston maçında hangi tarafı tutsam dersiniz?

— ...... Patronumun kızı evleniyor. Nasıl bir hediye alsam?

— ...... Güney Pasifik tahvillerinden 1000 dolarlık hissem var. Hemen satayım mı, yoksa biraz bekletsem mi?

— ...... Köpeğim Terry'nin gözleri akıyor. Ne tavsiye edersiniz?

— Nişanlımın saçlarının takma olup olmadığını ona sezdirmeden nasıl öğrensem?

Bu arada, zerre kadar işlerine yaramayacak şeyleri soran bir yığın meraklı da vardı. Napoleon solak mıydı, Kleopatra'nın berberinin ismi neydi, fok balığı kaç sene yaşar, Ayda yağmur yağar mı, Madam Bovari'nin telefon numarası kaçtı, gibi faydasız sualler...

Rey:

— Bu iş esaslıymış yahu, diyordu. İnsanın kültürü de artıyor. Kendi hesabıma, Einstein denilen zatın Greta Garbo'dan meşhur olduğunu bu yaşımakadar duymamıştım.

— Kültürü boş ver sen. Paraya bak.

İcrayi sanatımız sırasında sadece iki kere başımız derde girmişti. Birisinde, Maarif idaresinden şişman, pembe yüzlü, babacan bir zat çıkageldi. Rey' le beraber oturmuş, hem viski içiyor, hem de aylık hâsılatımızın bilânçosunu yapıyorduk. Şişman zat:

— Ben müfettiş Whitehead'-im, dedi. Maarif Müdiriyetinde öğretim servisinden geliyorum.

Ben Rey'e baktım. O da dalgın dalgın tavana... Müfettiş lâfı, onun yüzünde sek içilmiş ucuz bir cinin yapacağı tesiri yapmıştı. Adama:

— Demek maarifte çalışıyorsunuz, diye sordum. Öğrenmek istediğiniz bir şey mi vardı?

— Hayır. Yalnız bazı şikâyetler var. Siz, öğrencilerin ödevlerini telefonla halllediyormuşsunuz. Doğru bir şey değil bu...

—... Mesele buysa kolay... Zaten bize de zor geliyordu, dedim.

Ve müfettiş bey, viskimizin tadına bakıp, takdirkâr bir şapırtıyla hissiyatını izhar ettikten sonra bizimle vedalaştı.

İkinci dert daha zorlu çıktı. Mahallî emniyet, işimizle, falcılık gibi meşru olmayan bir meslek arasında münasebet olduğu ididasiyle, hakkımızda tahkikat açmıştı.

— Etmeyin eylemeyin. Biz yüzde yüz ilmî metodlarla çalışıyoruz. Bilgi ve kültür meşalesiyle hemşerilerimizin yollarını aydınlatıyoruz, dedikse de para etmedi. Önce diploma istediler. Akıl vermek için diplomanın şart olmadığını söyledik.

— Bizim işimiz umumî kültüre dayanır. Anasız kedi yavrularının bakımından, elektrik ütüsünün tamirine kadar her hususta kim gelirse gelsin, diplomalı da alsa boy ölçüşmeye hazırız. Diploma şart olsa, üç beş cilt diploma almamız gerekir. Baytarlık, iktisat ilmi, ev idaresi, sanat tarihi, siyasî coğrafya, mimari... Saymakla bitmez.

Bu sefer:

— Siz müşterilerinize havaya dair bilgi veriyormuşsunuz. Yarın yağmur yağacak, yağmayacak diye bildiriyormuşsunuz, dediler. Bu düpedüz gaipten haber vermek sayılır. Falcılık demektir.

— Yahu, dünyada meteoroloji diye bir ilim var.

— Sizin, o dediğiniz şey hakkındaki bilginizi tevsi kedecek resmî bir vesikanız mevcut mu?

— Yooo...

— Öyleyse yaptığınız falcılıktır, deyip kestiler.

Hâlen büromuz kapalı. İnsaniyet namına, ne yapacağımız hususunda bize akıl verecek birisini arıyoruz. Böyle bir hayır sahibi çıkarsa, (Rey Cohan ve Slim Barnett danışma bürosu) adresine yazsın. Ücreti neyse ödemeye hazırız.

Çeviren : ALPLAÇİN

Yaşar, çok akıllı bir adam olduğu için resimlerini daima 12.000 enstantanede çektiren, kafası doğduğu zaman ebe fazla sıktığı için kavunu andıran, vücudunun üst kısmı altından uzun olduğu halde boyu 1,55 i geçmeyen, Şehremini - Lânga maçında Lângalı solaçık Kafa Cemil'den esaslı bir tekme yediği için ayağı hafif sakat olan, üstüne daima sarı fanilâ ve keten pantalonla gezen, cebinde daima gazoz anahtarı taşıyan, Şehzadebaşında ne kadar sinema varsa hepsinin filmlerini takip eden, Türkiye - Macaristan maçında sabaha kadar duhuliyenin kapısında yatan, fakat boyu kısa olduğu için maçı vi görebilmek için yanında bir portakal sandığı götüren, evde ekseri elektrik işleriyle uğraşan ve bu yüzden umumî cereyanın kesilmesine bir kaç defa sebep olan, arkadaşı Manzara Kemal'le Amerika'ya kaçarken Cebelüttarık'ta yakalanarak geri gönderilen, evde bulduğu eski bir sinema makinasiyle mahallenin çocuklarına 15 er kuruşa kovboy filmleri gösteren, kışın ekseri amcası Mehmet efendinin kereste deposunda çalışan biridir. Yaşar'ın en sevdiği şeylerden biri de kedi dövüşü seyretmektir. Yaşar'ın evde 18 tane kedisi vardır.

Muhsin Kut

— ÜÇ SAATTİR BEKLİYORUZ NE GELEN VAR NE GİDEN.

— SÖYLE ULAN KADINI NEREDEN BULDUN

S. Dinççağ

S. Yalaz

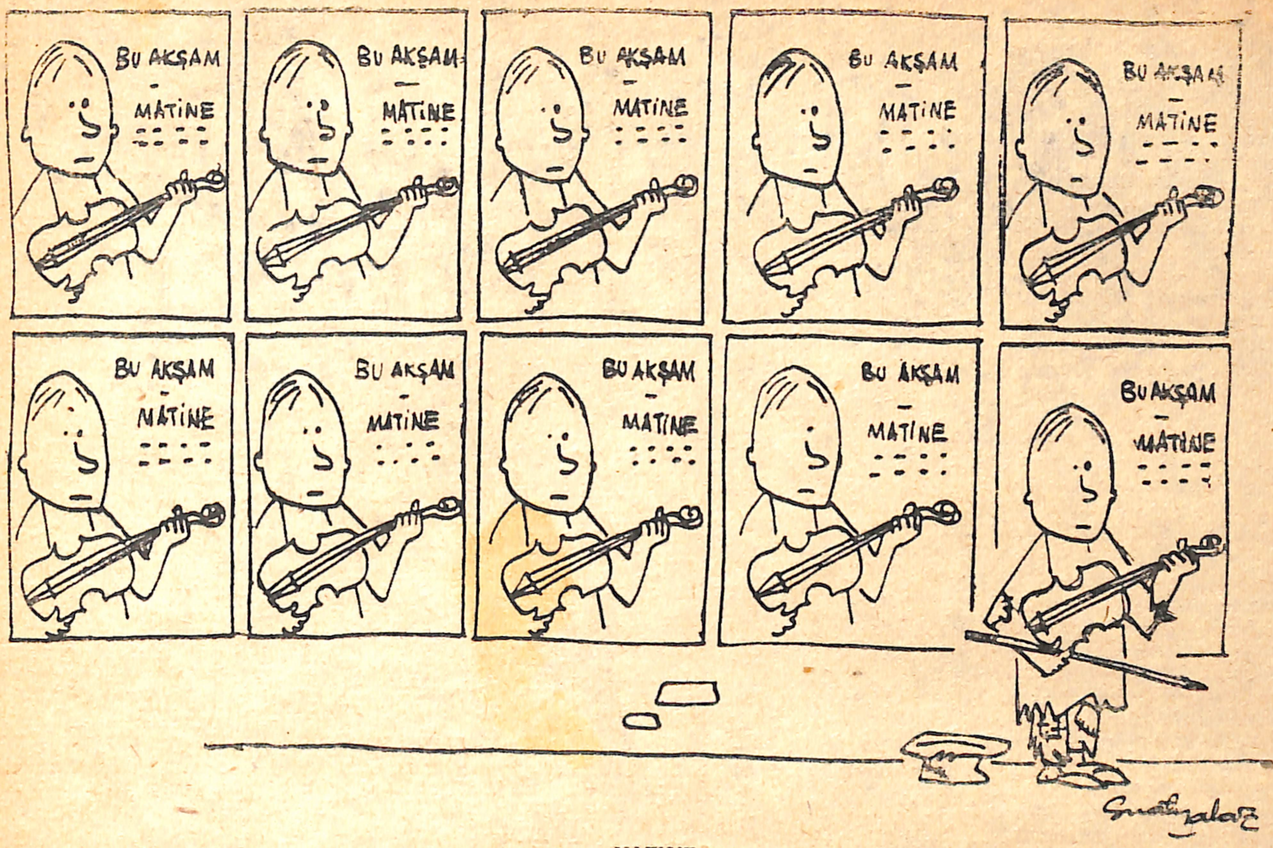

YAZISIZ

T. Selçuk

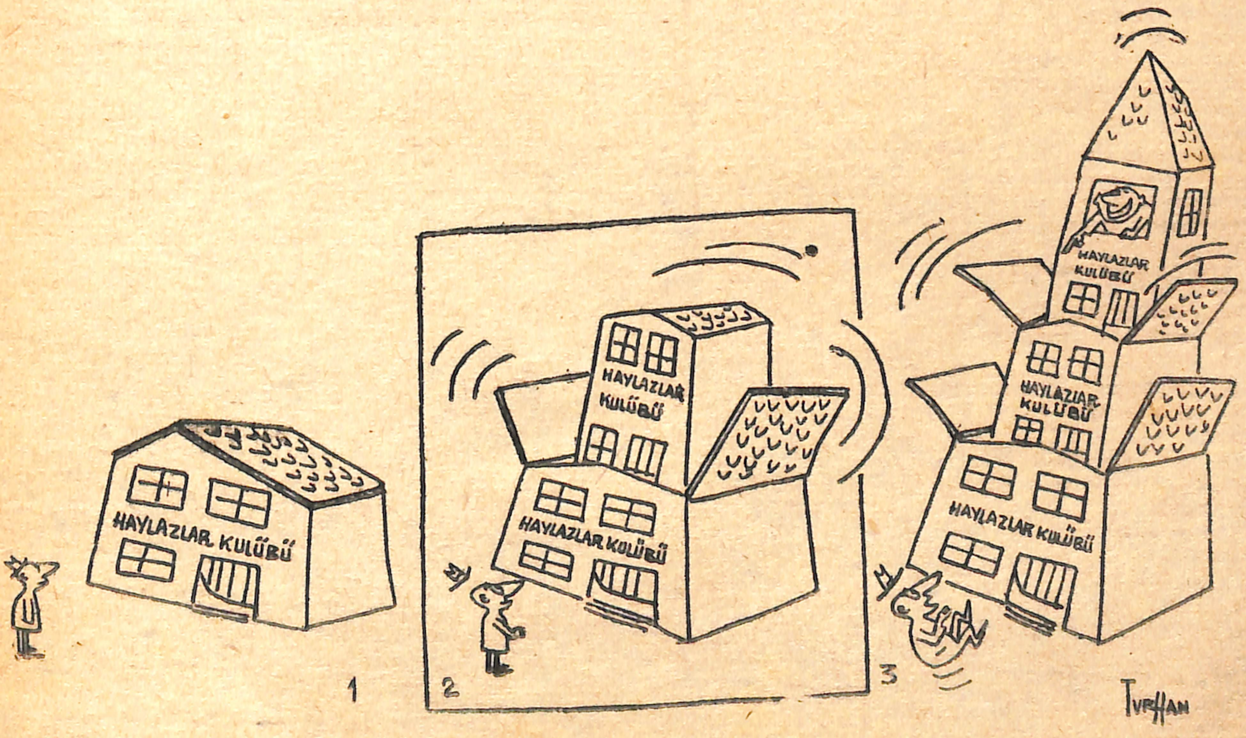

«HAYLÂZLAR KULÜBÜ KURULDU» GAZETELER

ANLAŞMA

YAZAN : KRİKO

— İdeal bir karı olacak bütün özellikleri taşıdığınız halde bu koca plâjda yapayalnız kalmanıza şaşıyorum.

— İdeal bir zevce olabileceğimi de nereden çıkardınız?

— Demin plâja hususî arabayla geldiğinizi gördüm, en az yetmiş bin liralık bir araba...

— Arabadan anlıyorsunuz.

— Arabadan da, motörden de anlarım.

— Mersi. Hoş bir erkeksiniz. Ne iş yaparsınız?

— Elimden çok iş gelir. Gayet iyi karpuz ve kadın seçerim. Ondan sonra fal bakarım.

— Benim falıma bakar mısınız?

— Tabi... Uzatın ayağınızı...

— Neden?

— Ben ayak falı mütehassısıyım.

— Alay etmeyin, rica ederim.

— Çok ciddî söylüyorum. El falınıza baksam böyle söylemezdiniz. İnsan vücudunda her uzvun ayrı bir falı vardır. Bu ihtisas işidir. Babam gayet iyi göbek falından anlardı. Ben ayağa bakarım.

— Lûtfen bakar mısınız ayağıma?

— Burada nasıl olur? Falcılık yasaktır.

— Ah, pek merak ettim. Kabineme kadar gelir misiniz?

— Memnuniyetle, Yalnız bir şartım var. Sizi beş dakika kabinenin deliğinden gözetlememe müsaade ederseniz.

— Neden? Beraber girelim kabineye...

— O başka iş. İşlerimden birini söylemeyi unuttum size... Birinci sınıf röntgenciyim.

— Evet ama, kabrimde delik olduğunu zannetmiyorum.

— Merak etmeyin, açarım. Bütün takımlarım yanımda.

— Zahmet olacak.

— Estağfurullah.

Yaşlı kız plâj kumlarına uzanmış delikanlının can alacak noktasına başını koymuş, ona soruyordu:

— Sevgilim, beni nasıl buluyorsun?

Delikanlı istifini bozmadan:

— Etli, canlı bir kadınsın, dedi.

Hayâl kırıklığına uğrayan yaşlı kız tekrar sordu:

— Yâni?

— Yâni kırk kilo kadar et, kemik, altı yedi kilo kan, su, jelâtin, iç yağı...

Yaşlı kızın dudakları üzüntüyle büküldü:

— Bu kadarcık mı?

— Bu kadar değil şüphesiz. Tırnak, kıkırdak, saç ve başka şeyler.

— Çok tuhafsın nonoşum. Dudaklarım sana bir şeyler söylemiyor mu?

— Bir sürü saçma sapan şey.

— Onu söylemiyorum. Dudaklarımın mânası?

— Dudakların her canlıda olduğu gibi, hazım cihazının üst deliği...

— Çok orijinal adamsın sevgilim. Hayatımda gördüğüm en acaip erkeklerin en sonuncusu sensin.

— Öyleyde çok şanssızım.

— Yâni dünyada ne senden öncesi, ne de senden sonrası olan tek mahlûksun.

— Evet, annemle babam beni nümune mal diye piyasaya çıkardıktan sonra fabrikayı kapadılar. En son malları benim.

— Beni seviyor musun?

— Babanın serveti hakkında tlahkikat yaptıktan sonra cevap veririm.

— Ebediyen sana sâdık kalacağım.

— Keşke biraz güzel olsaydın da, hiç bu zahmete katlanmasaydın.

— Seni mesut edeceğim.

— Rica ederim, seçim nutku verme. Bamya, alafranga helâ, işkembe çorbası, bir de politikadan hiç hoşlanmam.

Yaşlı kız, delikanlının bacağından bir bam teli kopararak sordu:

— Hiç evlendin mi?

— Babam evlenmemiş olsaydı, ben de evlenmeyecektim. Ben bu geleneği bozmadım. Alışmışız bir kere...

— Kaç kere evlendin?

— Ortalama günde iki defadan fazla değil.

— Sen adamı çıldırtısın. Ben sana başından geçen nikâh sayısını soruyorum.

— Ben senin içinden geçenleri nerden bileyim? Nikâh sayısını hatırlıyamıyorum.

Yaşlı kız içini çekti:

— Ne zaman evleneceğiz sevgilim?

— Yooo... Sinek görmeden kuyruğunu sallama!

— Öyleyse ne diye ümit verdin bana? Ne diye benimle...

— Dur ağlama. O kadar enayi mi görünüyorum?

Delikanlı ertesi günü müstakbel kayınpederinin yazıhanesine gitti.

— Sizin gibi bir iş adamının boş yere zamanını alıp kazancına mâni olmak istemediğim için...

Kayınpeder:

— Çabuk söyleyin, ne almak istiyorsunuz? dedi.

— Kızınızı...

— Haaa... Kızımın bahsettiği enayi siz misiniz? Tavsiye mektubunuz var mı?

— Son defa hapishaneden çıkarken aldığım tahliye kâğıdı iş görür mü?

— Kefil de isterim.

— Boşadığım karılar ehliyetime şahittirler. Kendilerinden bonservis almadım ama, hepsi de kocalığımdan memnundurlar. Kendilerinden hakkımda ranseyyeman alabilirsiniz.

— Ne iş yaparsınız?

— Yan hakemiyim.

Adam kâtibine,

— Kızımın nişanlılarına ait dosyaya bakın, içlerinde yan hakemi var mı? dedi.

Delikanlı,

— Boşuna aramayın, olamaz, dedi, bu mesleği dünya yüzünde ilk bulan benim.

— Güreşlerde mi yan hakemisiniz?

— Hayır. Horoz döğüşlerinde.

— Kazancınız?

— Aldığım kadınlara göre değişir.

— Benim kızım kaçıncısı olacak?

— Kolleksiyon meraklısıyım. Sayısını hatırlamıyorum.

— Son karınızdan neden ayrıldınız?

— Evlenmek için bu kadar sorguya çekileceğimi bilseydim gazete çıkarıp savcıya ifade vermeyi tercih ederdim. İmtihan ediyorlar diye okullardan kaçtım.

— Demek söylemeyeceksiniz?

— Söyleyeyim. Kendimi onun yanında iki ayaklı bir cüzdan olarak görüyordum.

— Hoş adamsınız.

— Zamanla kanaatiniz değişir.

— Servetiniz hakkında bir fikir edinebilir miyiz?

— Servetimi batırdım. Soydular.

— Eşkiyalar mı?

— Hayır, eşkiyalar soymadı, beni hovardalık bu hâle getirdi.

— Sermayeniz?

— Erkekliğim. Profesyonel kocayım.

— Maksadımız çok ciddi olduğuna göre siyasi kanaatiniz hakkında bir fikir edinebilir miyim?

— Bu sorunuz anayasaya aykırıdır. Hiç kimse vicdanî kanaatlerinden dolayı sorguya çekilemez.

— İfadenizi almıyorum. Sadece rica ediyorum.

— Elbiselerimle siyasî kanaatlerimde modaya uyduğum için hürriyetçiyim.

— İnsanlar, kelimelere ayrı ayrı mânalar verdikleri için boşu boşuna münakaşa ederler, anlaşamazlar.

— Bu söz Shakespeare'indir.

— Hayır Goethe'nin...

— Üzüldüm. Shakespeare, böyle bir söz söylemediyse ayıp etmiş, söylemeliydi.

— Rica ederim soruma cevap verin. Hürriyetten ne anlıyorsunuz?

— Bir pirenin bir kralı veya bir serseriyi ısırmakta serbest olması demektir.

— Ya demokrasi?

— Yine bir pirenin bir kralı, bir tüccarı veya bir serseriyi arzuladığı şiddette ısırmakta serbest olması demektir.

— Susun diyorum. Yerin kulağı vardır.

— Samimiyetime, İstanbul'da satılan sütler kadar emin olabilirsiniz.

— Mert adamlara bayılırım. Size kızımı veriyorum.

— Ne kadar zaman için?

— Sizin dayanıklılığınıza bağlı.

— Sizin de servetinize. aYlnız hava parası veremem.

— Ver elini delikanlı.

— Teşekkür ederim.

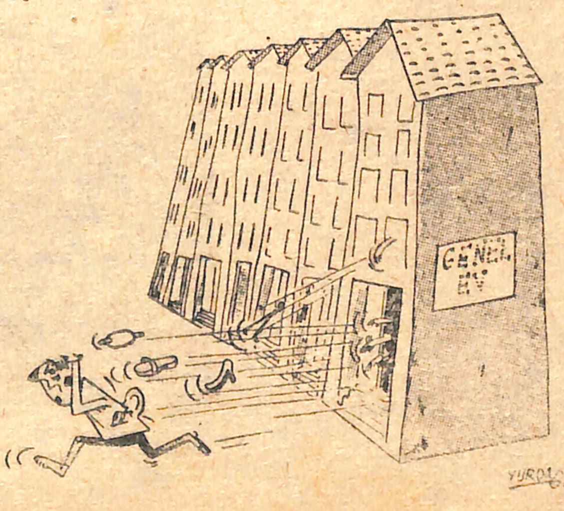

— HER YERDEN FATURA İSTENMEZ

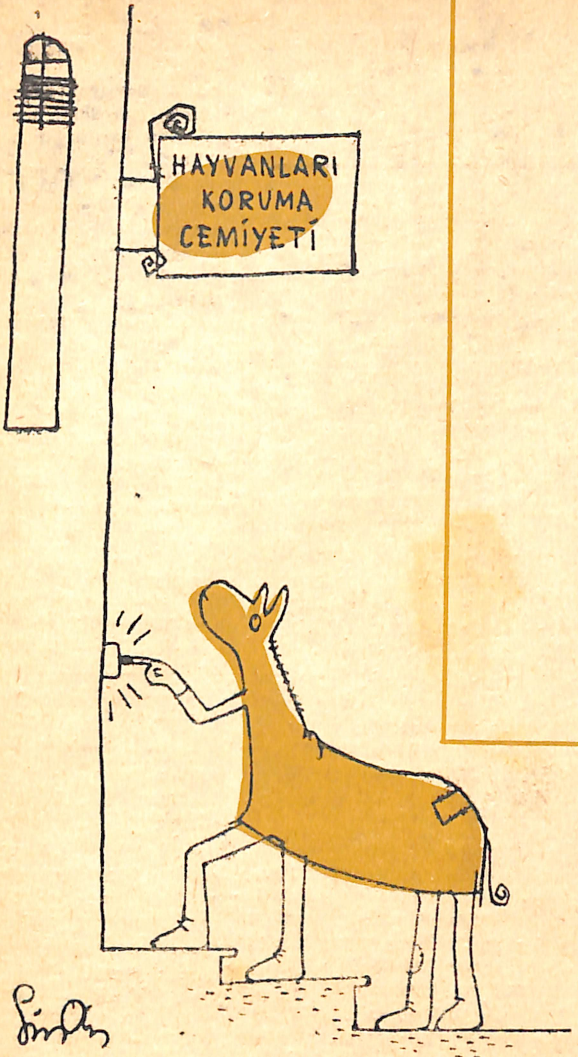

YAZISIZ

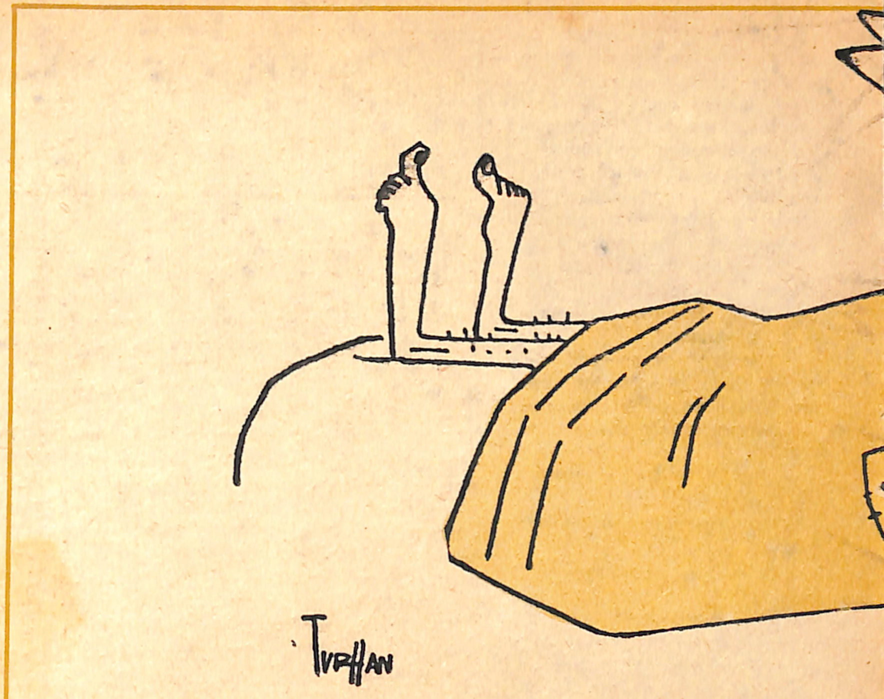

— YAŞASIN, AYAKLARI ISITA

S. Yalaz

— İŞTE ŞU BÜYÜK AYI, ŞU KÜÇÜK AYI..

MÜZİK HIRSIZI

T. Selçuk

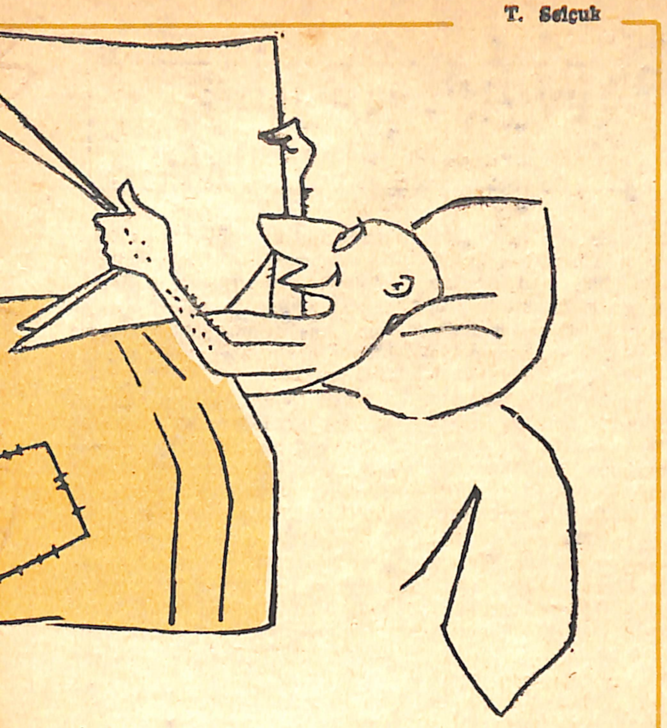

BATTANİYE YAPILMIŞ

Orhan Enez

YAZISIZ

S. Yalaz

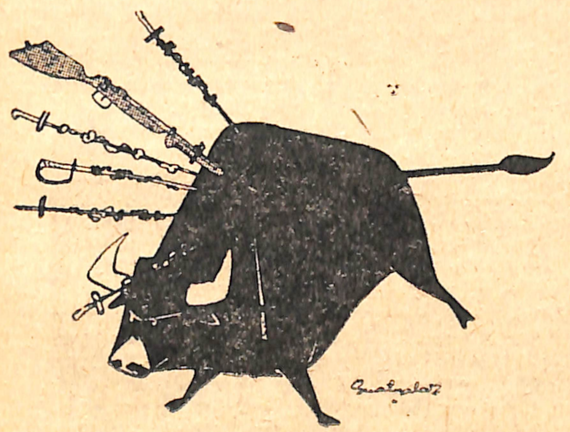

YAZISIZ

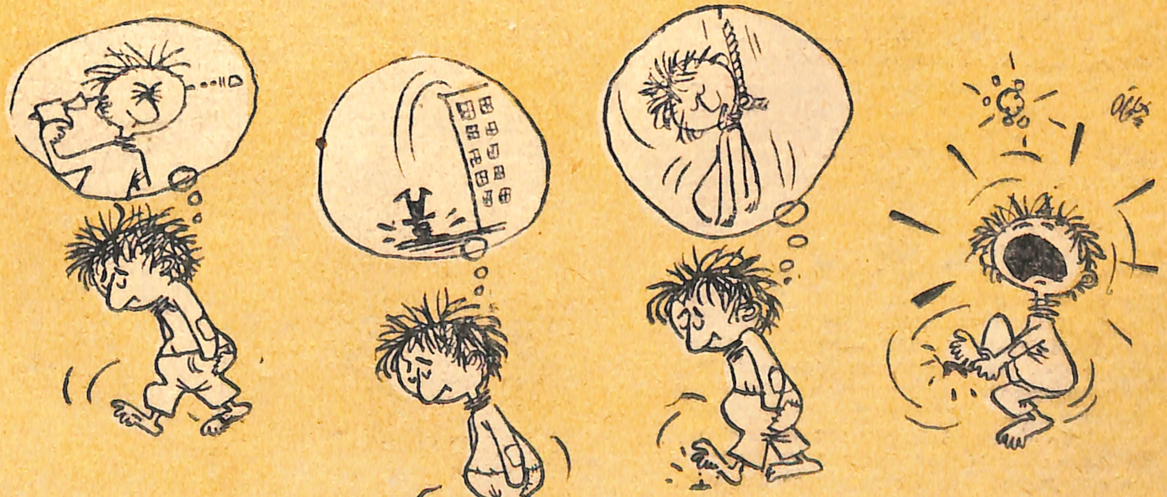

CAN TATLI

O. Aral

Eflâtun Nuri Erkoç

YAZISIZ

KABİNEDEKİ ADAM

Kemal nihayet şaheser sarışının mahremiyetine girmenin yolunu bulmuştu. Tam bir haftadır kızın girdiği kabinenin yanındakine girmek için türlü dümenler çevirmiş bir türlü muvaffak olamamıştı. Çünkü kız hep en kenardaki kabineye giriyor, Kekal de onun yanındakini bir türlü ayarlıyamıyordu. Fakat bu gün olmuştu bu iş. Vaziyeti çaktırmamak için kabineye biraz geç girdi. O soyunurken sarışın kumlarda yatmıştı bile. O kadar sabreden bir daha sabreder diye düşündü. Asıl manzara kız denizden çıkıp giyinmek için kabineye girince olacaktı. Kemal kabineden çıkmadan kızı rahatça dikizleyecek tertibatı almayı ihmal etmedi.

Gayet keyifle kabineden çıktı. Sarışının etrafını bir sürü meraklı çevirmişti bile. O da o civarda mevki aldı. Kızı seyreden en aşağı 1550 kişiydi. Onun için kız Kemali o kadar adamın arasında tefrik edemiyordu. Fakat kız en nihayet kendi hakkında hiç te terbiyeli şeyler düşünmeyen bu heriflerin nazarlarından sıkılarak denize doğru yürüyünce bütün o civardaki zevat büyük bir sadakatle kızın peşinde yürüdüler.

Kemal onlar kadar arsız olmadığını isbat etmek için 50 metre kadar uzaktan kızı takip ediyordu. Sarışın bomba çok esaslı yüzüyordu. Onun için onu takip eden heriflerden 3 de ikisi takipten vaz geçti. Biraz sonra bir kısım daha döküldü. Sahil Atlas sinemasının balkonundan perdenin gözüktüğü uzaklığa gelince kızın peşinde Kemalden başka iki kişi daha kaldı. Kız açılmakta inat ediyordu. Artık pilâj hayal mayal görünüyordu. Kemal öbür iki zatın da bu sevdadan vaz geçtiklerini gördü. Kemal çok inatçı bir herif olduğu için çok şiştiği halde yüzüyordu. Beş dakika sonra kızla aralarında 100 metre kadar mesafe kalmıştı. Kemal artık sahilin mor bir leke gibi göründüğünü hissediyordu. Fakat kız hâlâ yüzüyordu. Ulan ördek mi bu. Kemal içinden «Şu kız artık sahile dönse de biz de kurtulsak» diye düşünüyordu. Ama Kemalin bu düşündükleri bir türlü olmadıö Sarışın yüzüyordu. Denizde bu kadar kalmak sıhhate zarar diye Kemal düşündü. Hakikaten sıhhate tam zarar olacaktı. Artık ortalıkta sahil dürbünle zor görünür bir haldeydi. Kemal kulaçları zor atıyor artık son gücünü harcıyordu. İşte o anda ne olduysa oldu. Birden denizde pupa yelken bir kotra peyda oldu ve çok yakışıklı bir herif sarışını kucaklayıp kotraya alırken kemal son gayretle şu cümleyi duydu «Çok yoruldun ama karıcığım, artık şu herif bir daha peşine takılmaz.»

S. SÜALP

SEYYİT NEHURİ

YAZAN: DİŞLİ

«Bayım,

Çok acele 63874 liraya ihtiyacım olduğundan, sizi rahatsız ettiğim için affınızı dilerim. Bu parayı sizden istiyorum. Parayı söylediğim yere zamanında getirmezseniz, yahut gider polise haber verirseniz, kendinizi ölmüş bilin. Yarın gece saat tam onda otelinizin paviyonunda bulunacağım. Beni tanımanız için elimdeki uzun bir zarfa dikkat edin. Zarftan beni tanır, hemen gelir, kimse görmeden bana parayı uzatırsınız. Tekrar ediyorum, parayı getirmediğiniz yahut polise haber verdiğiniz takdirde elimden kurtulamazsınız.»

Tehdit mektubunun altında imza yerine ucundan kan damlayan bir bıçak resmi yapılmıştı. Suriyeli tüccar Seyyit Nehurî, yarım yamalak bildiği türkçesiyle, eli ayağı titriyerek olayı şöyle anlatıyordu:

— Esensûrden şıkdım. Benim daira uşuncu kaat, numeraa aşara itneyn... Şıkardım jebden enehtar, aştım uda... Dahale işarda... Yerde bir mekttub. Aştım mektuub, aman Allaaaah... Bir bışaak...

Hırsızlık masası şefi, Seyyit Nehurî'nin odasına bakan otel garsonu, üç yabancı dil bilen Kevork'tan da şu cevabı aldı:

— Hacı bey cenapları hotelimizin kıyak bir turisti olduğundan zatına ben servis edoordum. Cinayetin günü şambrımdan çıkmayıncas, acep bu herife bir halt olmasın deyi, kapısını tık tık etmiş isem, malerözman içerden tıs bilem gelmiyor. Şıp deyi ağnamışım ki, Hacı bey ya kendli intiyar etmiş, ya da fam dö şambrıynan cilveleşir iken kalpteyi sekten füccetene mefat olmuştur. Bir de kapıyı açmış isem, ne görmüşümdür? Hacı Efendi boylu boyuncas yerde yatmoor?

Seyyit Nehurî, odasını açınca, kapının eşiğinde bir mektup bulmuş, daha mektubu okumadan, ucundan kan damlayan bıçak resmini görünce, korkusundan oray düşüp bayılmıştı. Hâlâ tirtir titriyordu. Ona kalsa hemen parayı verecek, hiç işi polise aksettirmeyecekti. Ama otel idaresi hemen polise telefonla durumu anlatmıştı. Bir köşede büzülmüş olan Seyyit Nehurî:

— Ben şimdiii ne yepajaaak, ne yapajaaak ban şimdiii? diye söylenip duruyordu. Hırsızlık masası şefi onu yatıştırmak için:

— Hiç merak etmeyin, diyordu.

— Nasıl etmıyajek meraaak? Ban yok hiş bir şikayat... Para şook. Verecek ban paraa...

Bir türlü Seyyit Nehurî'yi yatıştıramıyorlardı. İlle de benim param çok, ben adamın istediği parayı vereceğim, diyordu. Az buz değil, 63 bin küsûr lira... Bu küsûru da ne oluyor? Neden altmış, yetmiş bin değil de tastamam 63784 lira? Polis tarihinde, böyle kuruşuna kadar para isteyen tehdit mektubu görülmemişti.

— Vay köpoğlusu, fatura mı çıkaracak? Yoksa sermayesi mi kurtarmaz? Kuruşu kuruşuna hesaplamış.

Polis, işte bu noktadan bir ip

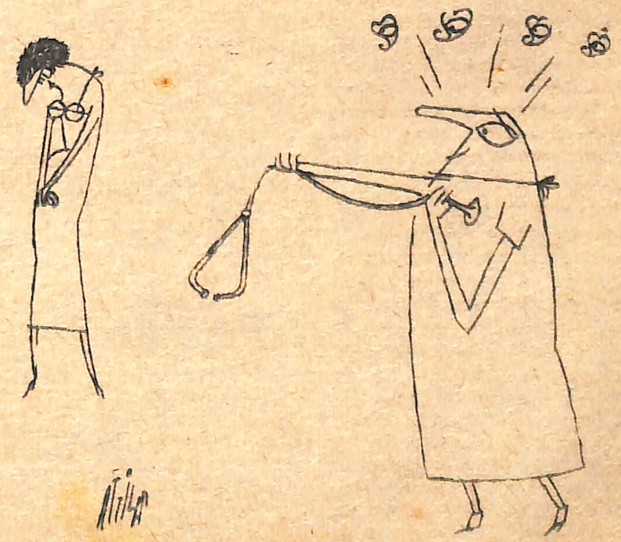

— KALBİMİ DİNLE SEVGİLİM

A. Bayraktar

ucu yakalamak istiyordu. Ama Seyyit Nehurî lâf dinlemiyordu ki, ben ille parayı vereceğim, diye tutturmuştu.

— Banda parraa şoook... Bana avvelâ lâzım can... diyor, başka lâf demiyordu. Oysa tehdit mektubunu yazanı yakalamak polis için işten bile değildi. Şimdiye kadar bu çeşit tehdit mektubu yazan bütün enayileri polis ensesinden tutup yakalamıştı. Bu polis için en kolay işti. Zar zor, yalvar yakar, Seyyit Nehuri'yi inandırabildiler.

Seyyit Nehurî gece saat onda otelin paviyonunda bulunacak, elinde zarf bulunan adama parayı verecekti. Her şey önceden hazırlandığı için tam bu sırada adam rap diye yakalanacaktı. Adama verilecek paraların numaraları yazıldı. Dört tane yüzlük, iki de beşyüzlüktü. Bu para, suçüstü yapmak için polis kasasından alınmıştı. Seyyit Nehurî bunu kabul etmedi:

— Lâ valahi... Bilcümle parra temam olmayacaaak, ban para vermez.

Seyyit Nehurî, adamın istediği paranın hepsini bir tamam eline saymak istiyordu. Adam paranın tam olmadığını anlarsa, polisler yetişmeden, tabancasını çekip Seyyit Nehuri'yi vurabilirdi. Hem Seyyit Nehurî polisin verdiği parayı da istemiyordu. O adamın istediği 63974 lirayı kendi cebinden verecekti.

Nasıl olsa adam yakalanıp para geri alınacağı için, Seyyit Nehuri'nin dediği kabul edildi. Ama Seyyit Nehuri'de de Türk parası yoktu. Seyyit Nehuri 18780 dolar vermişti. Bu dolarlar resmî kur üzerinden bankadan değiştirilince tam tehdit mektubunda istenilen para kadar tutmuştu. Polis bu paraları, numaralarını aldıktan sonra, Seyit Nehuri'ye teslim etti. Seyyit Nehurî tirtir titreyerek:

— Vallahilazim ban çok korkuyor, diyor, polis de cayacak diye ona cesaret vermeye çalışıyordu. Seyyit Nehurî iki sivil memur muhafazasında Emniyet Müdürlüğünden çıktı. Şehrin içinde epeyce gezdikten sonra, ancak içine biraz güven gelen Seyyit Nehurî muhafızlarından ayrıldı.

Polis, bütün tertibatı almıştı. O kadar önemli değildi ama, işin içinde zengin bir yabancı olduğu için, her ihtimale karşı daha dikkatli davranılmıştı. Saat dokuzda otelin her tarafına sivil memurlar yerleşmişti. Kimisi garson, kimisi de müşteri olmuştu. Saat dokuz buçuk oldu, Seyyit Nehurî hâlâ ortalarda görünmüyordu. Polisi bir telâş almıştı. Bu tehdit mektubunu yazan gözü dönmüş bir herif olmasın. Polise ihbar edildiğinin farkına vardı da, yoksa Seyyit Nehuri'yi kıstırıp... Muhafızlarına saat ikide:

— Maaşallah afandım, şok guzel tertibaat... Banda hiş ne andişe, ne havf kaldı... diyerek saat sekizde otele gelmek üzere kendi arzusuyla onlardan ayrılmış, daha gelmemişti. Saat ona çeyrek var, Seyit Nehurî görünürlerde yok. Ona on var, ona beş var, ona iki var, tam on...

Paviyondaki bütün sivil polislerin gözleri projektör gibi etrafı tarıyordu. Tamam... Bir adam elinde uzun bir zarfla içeri girdi, etrafına bakınıyordu. Herhalde Seyyit Nehuri'yi arıyordu. Elinde zarf tutan adam, garson kılığına girmiş olan sivil komisere geldi:

— Burada Seyit Nehurî adında biri var mı? dedi.

Garson, sol kaşını alnına doğru kaldırdı. Tam bir Şerlok Holmes pozu almıştı.

— Evet, var, dedi, gel seni odasına götüreyim.

Beraber dışarı çıktılar. Adam kendi ayağiyle tıpış tıpış tuzağa düşmüştü. Koridorun tenha köşesinde dört memur birden tepesine bindiler. Neye uğradığını şaşıran adam:

— Poliiis, imdat!... diye bağırıyordu. Fakat bir Japon oyunu ile daha fazla bağırmasına meydan vermediler. Adamın elindeki mektupta «Yardımınızdan dolayı çok teşekkür ederim. Saygılarımla.» yazıyordu, imza yoktu. Bu adama Seyyit Nehuri'ye vermesi için birisi vermiş.

Adam şöyle anlatıyordu:

— Benim arabama bindi, üzerinde bozuk parası yoktu, bin lira verdi, bozduramayınca, al bu mektubu tam saat onda Seyit Nehuri'ye götür, ben içine yazdım, o sana fazlasiyle verir, dedi.

— O dediğin adamı nereye götürdün?

— Uçak alanına!..

Polis hemen, Seyyit Nehuri'nin sat 3 te uçakla Roma'ya gittiğini tesbit etti. Herhalde çok korkmuş olacaktı. Suçüstü yapılırken öldürülmekten korkuyordu. Üstelik 18780 dolarını da bırakmıştı. Peki, tehdit mektubunu yazan adam nerde?

O da herhalde yakalanacağını anlamış, gelmemişti. Şimdi Seyyit Nehuri'nin adresini bulup paralarını göndermek lâzımdı.

Bu hâdisenin ertesi günü bir bankadan polise şöyle bir telgraf geldi:

«Sivil memur olduğunu söyleyen bir şahıs, bankamızdan 18780 dolar karşılığı 63874 lira almış, fakat sonradan dolaların sahte olduğu anlaşılmıştır.»

Dün bu doları Seyyit Nehuri polis vasıtasiyle değiştirmişti.

Tayyip İşören

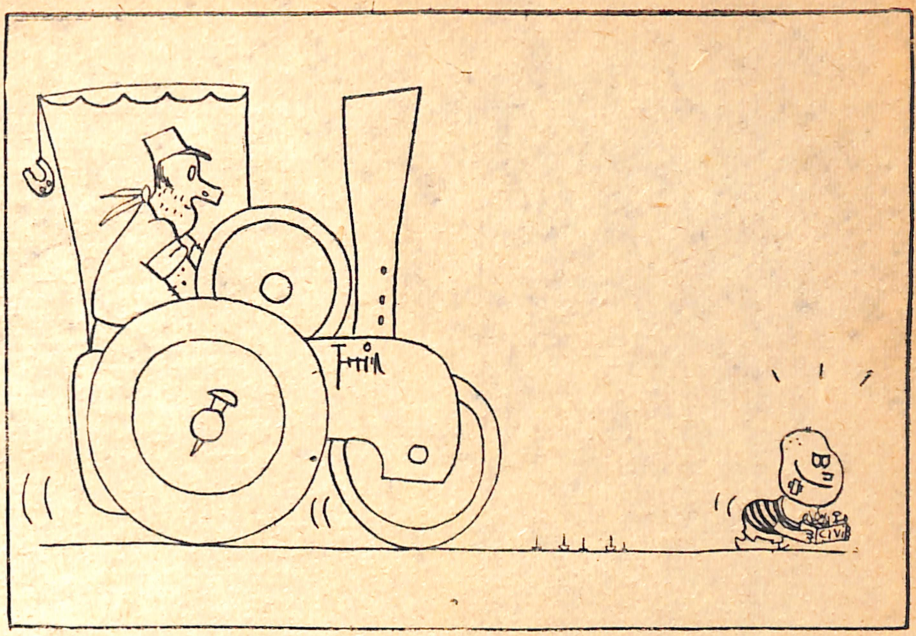

YAZISIZ

YAZISIZ

Z. Beyner

T. Yaşar

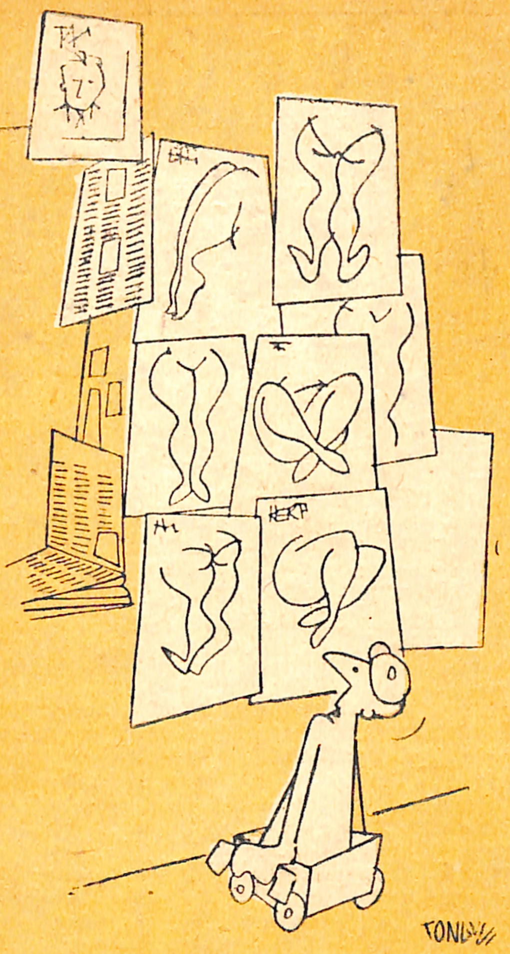

YAZISIZ

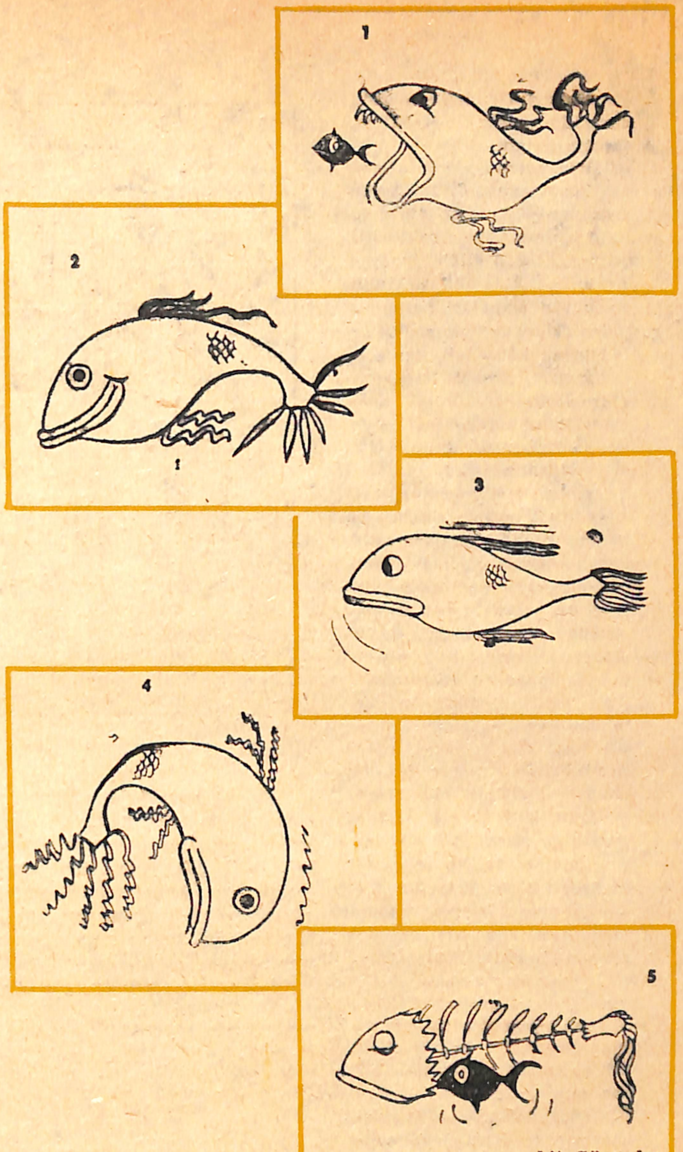

ahit Güraydın

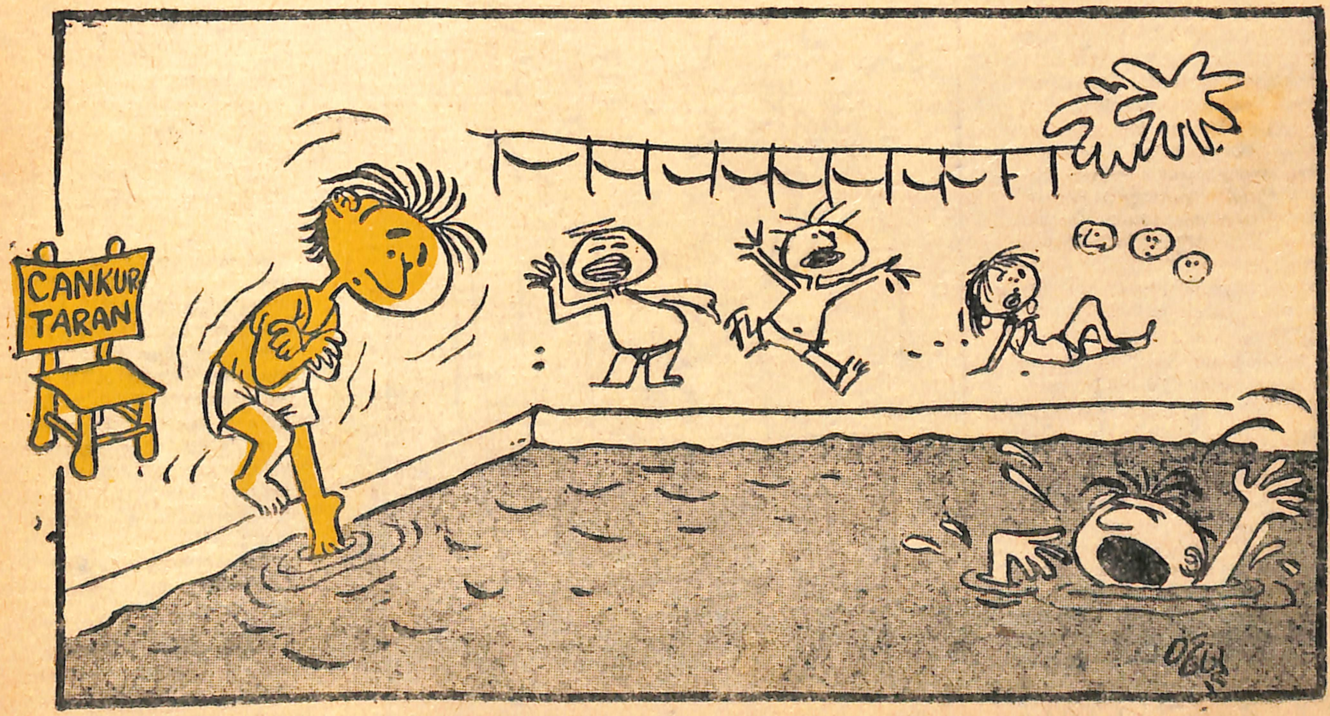

O. Oral

YAZISIZ

Kulüp Rakısı

«Öğretemedim size» dedi, hıyar soymasını. Ağaç yontar gibi soyulmaz bu. Sigara kâğıdı gibi soyacaksın! Daldırmıyacaksın bıçağı derine. Hele ver şunu bana eliniz de yakışmaz. Git bana şarap getir,

Papaskarası... Unutma sakın papaskarası... Bir de onu deneyelim. Neydi adı, söyle bakalım!»

Gülizarda ses yok.

«Söylesene kız!»

«.................................»

«Daha kapıdan çıkmadan unuttun. Al şu parayı sıkı tut. Şarap alacaksın, Papaskarası... Söyle ne alacaksın?

«Papazkarası!»

«Hayır, olmadı. Papas parası da nerden çıktı bu! Papas karası. Söyle bakalım!»

«Papas karası!»

«Güzel, papaskarası! Unutma, söyle bir daha...»

«Papas karası!»

«Tamam, papas karası.»

Gülizar, odasına geçti. Sokak entarisini giydi. Dolabına sakladığı ayna parçasında saçını başını düzeltti. Beyin verdiği on lirayı ovucunda sıkarak çıktı sokağa.

«Ne var unutacak!» diyordu. «Çocuk gibi tekrarlatıyor bana. Pas... Pas... Pas karası... Bak nasıl aklımda. Mektebe gitseydim, yazardım bir kâğıda. Kabahat babamın, gönderseydi giderdim. Babam ne yapsın. Mektep mi vardı köyde. Kız evlât üç köy öteye de yollanmazdı ya. Hem gitsem ne olacaktım. Şu pas... pas... parasını bir kâğıda yazacaktım da ne olacaktı. İşte aklımda...

Pas... Pas... Para... parası. Hayır parası değil... arası o da değil sırası. En iyisi bir kâğıda yazmak. Yazmasını bilseydim, kimseye sezdirmeden yazardım bir gâğıda. Kâğıdı sokardım paranın içine. Şöyle, dükkâna girince gözümün kuüduğuyla bir bakardım. Okur okumaz «Ver derdim bir pas karası!»

Tam bu sırada kulağının dibinde bir fren gıcırdadı. Bir otomobil zınk diye kazıplanıp kaldı. Bir baş uzandı içinden Şöferin başı. Başladı söylemeye: «Harman yeri mi sandın caddeyi. Açsana gözünü be! Başka İstanbul yok, yolda yürümesini öğren gelmişken. Bak, insanlar için kenarda kaldırım yapmışlar. Ne işin var yolu nortasında! Bakkalın çırağını düşüneceğine gözünü açsana... Eloğlu açar gözünü sonra!»

Gaza hışımla basarak çekip gitti. Gülizarın kafası büsbütün karışmıştı. Bu sefer aklına ne papaz geliyordu, ne paspas.

Bakkala yaklaşmıştı. Kelimenin yapısını ilgilendiren hiçbir şey gelmiyordu aklına, mânasından başladı işe...

«Ben ne almağa gidiyordum bakkala?» diye sordu kendi kendine. Cevabını bulmakta gecikmedi:

«Rakı!»

Sonra, yine sordu:

«Ne rakısı?»

«Simsiyah bir şeydi... kurum gibi bir şey... Kara rakı... Hayır siyah rakı... simsiyah rakı.»

Dükkan kalabalıktı. Sıra kendine gelene kadar dört yanına bakına bakına boyuna düşündü.

«Ah bu şoför... Alt üst etti kafamın içini. Neydi beyin istediği?»

Sıra kendisine gelince on lirayı uzattı:

«Ver dedi, on liralık kurum rakısı...»

Bakkal açıkgöz bir şeydi. Ne istediğini şıp diye anlayıvermişti:

«Kurum rakısı yok bizde» dedi. «Kulüp rakısı!» var.

«Tamam işte o!»

Bakkal şişeyi bir kâğıda sardı, paranın üstünü verdi.

Gülizar, evin yolunu tutunca «Neye yazacak mışım. Allah zihin vermiş insana...» diye düşündü,

«Bir şişe rakı için okumak yazmak mı ister... İşte aldım rakıyı. Gitseydim ne olacaktı mektebe... Papuç eskitecektim boşuna. İnsan okuyunca rakı almaya değil, imzasını atıp para almaya gitmeli bankaya. Bizim gibilerin okuma yazma nesine... Allah zihin vermiş. Okuma da onların olsun yazma da...»

Bey üçüncü katın penceresinden başını uzatmış sallana sallana gelen Gülizara sesleniyordu:

«Kız Gülizar! Dön bakkala şarabı bırak, rakı al. Kulüp rakısı. Misafir geldi!»

Gülizar sağlam olsun diye tekrarlatmak istedi.

«Ne rakısı dediniz?»

«Kulüp, kulüp... Unutma sakın! Kulüp... Kulüp rakısı...»

Gülizar iyice anlamış, kafasına yerleştirmişti.

«Bey de hep böyledir. Ne var unutacak. Kulüp rakısı, kulüp kulüp!»

Sonra bakkalın yolunu tuttu. Boyuna tekrarlıyordu:

«Kulüp rakısı, kulüp rakısı... Kulüp kulüp kulüp!»

sıcak dalgası

— BİZ ERKEKLERİN BU SICAKLARDAN ŞİKÂYETE HAKKIMIZ OLMADIĞI KANAATİNDEYİM!..

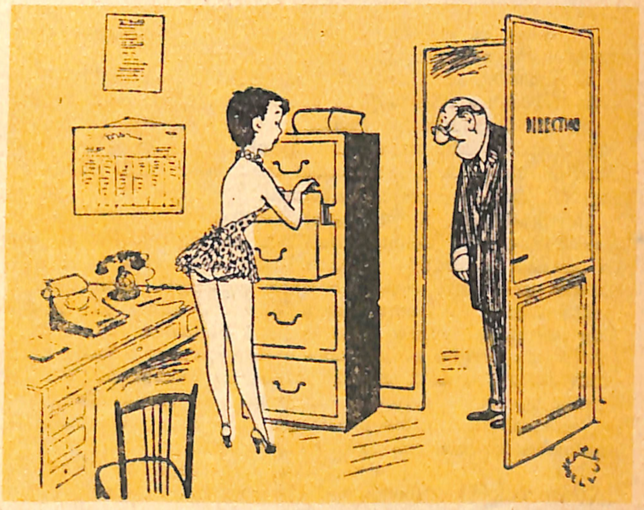

— GÜNLERİ İYİ HESAP EDEMEDİNİZ GALİBA MATMAZEL, TATİLİNİZİN BİTTİĞİNİ HATIRLATIRIM!..

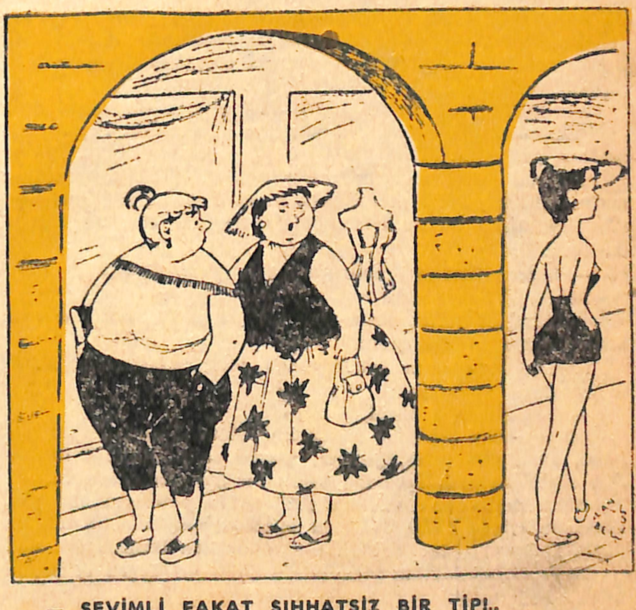

— SEVİMLİ FAKAT SIHHATSIZ BİR TİP!..

Jean Bellps

Meselâ Plotemilerin sekiz numaralısı pek rahat bulduğu tahtını korumak gibi gayet zararsız bir amaçla, taht üzerinde hakkı bulunan yeğenine zehirli bir içki içirivermişti. Ba - zı kimselerin katil dedikleri o mâsum adam zehiri katacağı içkiyi içkilerin en nefisinden seçecek kadar temiz kalbliydi. Sonra, ona bizzat kendi hazırladığı cenaze merasiminin çok saltanatlı olmasına dikkat edecek kadar da kadirşinastı. Cenaze alayının fiyakasına rağmen, kadınlığın değişmez aptallığı ile oğlunun ardından gözyaşları döken İkinci Kleopatra'ya:

— Ağlamayın, böyle pahalı bir tabutta taşınmak için şu anda milyonlarca insan hayatlarını feda etmeğe hazırdır, demişti.

Arkadan da teselliyi geniş tutmak için, öldürdüğü yeğeninin matemli anasiyle evlenmişti.

Kadıncağız, oğlunun âkıbetine bakmadan ikinci bir erkek evlât doğurunca adalete fazla önem veren 8 inci Plotemis kendi oğlunu da öldürmeyi vicdanî bir borç bilmişti. Öz çocuğunun ölümiyle kararan kalbini aydınlatmak için de bu sefer, güzelliği bütün saray tarafından denenerek kabul edilen yeğeni III. cü Kleopatrayla evlenmişti.

Bu karışıklık, ileride öğrencilerin sınıf kalmalarına yetmeyecekmiş gibi, Üçüncü Kleopatra da yaşlı kocasiyle onun ilk karısını öldürdüğü takdirde tarih kitaplarına biraz daha hareket gelir diye sâbit bir fikre kapılmıştı. Sâbit fikri fiilliken çıkıp iki cenaze merasimi halini alınca aile geleneğine uyarak son rakibi, oğlu 14 üncü Plotemisi de cennete gönderecek plânlar hazırlamağa başlamış, fakat plânları hazırlayan sarayın cinayet mimarı, onları iki tombul cariye karşılığında oğlana satıvermişti. Sarayı cennete tercih eden oğlan ise, annesini cehenneme yollamanın daha akla yakın olduğunu düşünerek kadıncağızın hesabını görmüştü.

Yâni bizim sülâle, devlet idaresiyle değil de riyaziyeyle uğraşıyormuş gibi hesaplaşmaların ardı arası kesilmiyordu.

Babam, alkolle yıkanmasına, kadın oynatmayı hükümet işlerine tercih etmesine rağmen, istiklâl meraklısı bir adamdı. Bizim halkın ise, karnının doyması ve eğlence ötesinde istiklâl, hürriyet gibi boş kelimelere aldırdığı yoktu. Buna rağmen babam, devlet bütcesinin, kumarda kaybettiklerinden arta kalan kısmını, Romalı devlet adamlarına rüşvet yedirmekle harcıyordu.

Roma büyükleri de, bütün büyükler gibi, kendi bütçelerine devletinkinden fazla önem verdiklerinden, babamın rüşvet meselesine yan çizmiyorlardı.

Milâttan 48 yıl önce, ılık bir yaz günü, doktorların kadınlar ve biberli şeylere pehriz tavsiyesinden sonra, son amacı olan bağımsızlık dâvası için Romaya hareket ederken bizleri toplamış.

— Sizlere hürriyeti getirmeğe gidiyorum, demişti.

Ben:

— Hürriyet yerine bana ipek bir şal getirirseniz memnun olurum, diye konuşmuştum.

Ablam, tarihcilerin uydurduğuna göre, bakışlarında şeytani bir ifade parlayarak:

— Yolunuz açık olsun, demişti.

Gerçi ablam Berenis, hakikaten «yolunuz açık olsun» demişti, ama, gözlerinde, geceleri gizlice odasına aldığı Demetrios isimli ite olan aşkından başka bir şey okunmuyordu.

Buna rağmen bir kadının gözünde ne okunursa okunsun, kafasının içinde neler döndüğü bilinemiyeceğinden, o masum yüzlü kadıncağız da babamın tozu dinmeden iktidarı ele aldı.

Babamın da bütün hayatında yaptığı en doğru iş buydu zaten.

Yalnız o, devlet parasını Roma sokaklarında harcarken, ü-vey ablam Berenis, bıyıklarına âşık olduğu bir tatlı su kumandanının yardımıyla tahtı ele geçirmişti.

Babam hürriyet yolunda koltuğunu kaybedince, benim saraydaki durumum da sarsılmıştı. Çünkü ablam Berenis, bir kıraliçeden önce bir kadındı ve benim kalçalarım onunkinden daha güzeldi.

Bu kalça farkı yüzünden sarayda ardı ardına haksızlıklara uğramaya başlamıştım.

Berenis, şıpsevdi bir kadındı. Berberin hatası yüzünden bıyıkları bozulan kumandandan soğuyuverince, sevgilisinin bıyıklarının uzamasını bekliyeceği yerde onu dar ağacında seyretmeyi tercih etmişti.

Bu üç ayaklı salıncaklarda sallanmak için, kendini çocukluktan yeter derece uzak hissettiğimden, Berenisin kıskançlığına kurban gitmek korkusuyla kendimi çirkinleştirme makiyajlarına başlamıştım.

Suratımın bozulduğunu, vücudumun şekilsizleştiğini gören Berenis, kadınca bir hisle beni yeniden sevmeğe başlamıştı.

Üstelik de kalbi yeni bir delikanlının aşkıyla dolup taşıyordu.

Delikanlının adı Demetrios'tu... Bu, önemli işler dururken, ileride, roman denen uydurma kitaplara girebilmek için çalışan budala bir heykeltraştı. Bütün işi, elindeki çekiçle yol ameleleri gibi taşları kırmak, ne Pied Luis gibi birinin çıkıp hayatını kaleme almaşını beklemekti.

Öte yanda ise, ablam, o geniş omuzlu taşcı için, aşk hikâyelerindeki tabirle söylemek gerekirse, «Yanıp tutuşuyordu.

Askerî işlere, politikaya ve tahta oturma konularına aklı yatmasına rağmen Kraliçe Berenis'in aşk meselelerine aklı ermiyordu. Bir gün sevgilisi için ılık göz yaşları dökerken:

— Onu ayaklarına kapandırmak ister misin, diye sordum?

— Bacak kadar çocuktan akıl alacak değilim, cevabını verdi.

Buna rağmen de, bacak kadar çocuğun tavsiyelerine uyarak, Demetroisa, kafasının içi yerine elbiselerinin içini gösterdi ve geceleyin yıldızların göz kırptıkları saatlerde saadetin tadını tattılar.

Onlar, tarihlerin ve ciddi kitapların sayfalarına giremiyecek müstehcen olaylarla uğraşırlarken, babam on üçüncü Plotemi de, Roma ordusu sayesinde, kendini tahttan düşürenleri teker teker temizliyerek Mısıra döndü ve ablamı da öldürerek, arkasından her müteessir babanın bakışlarıyla.

— Yolun açık olsun kızım, diye mırıldandı.

Ablam Berenis ölüp ahrete göçtükten sonra, yolculuğunun nasıl geçtiğine dair bir haber göndermedi ama, ben seyahatinin pek tatlı geçmediğini tahmin ettim.

Rahmetli kıralıçe, sadece yağmalarda, zengin dükkânları ve ele geçirdikleri kadınları soymakta usta olan askerlerinin peşinden gidince, babam, Romanın müttefiği olarak gene tahta çıktı.

Bütün bu patırdı, harpler, ölüm ve saltanat değişiklikleri arasında beni ilgilendiren tek şey olmuştu. Süvari Kumandanı Mark Antuan.

Şehre önce onun kahramanlık hikâyeleri gelmişti. Tabii erkekler konuşuyor, kılıcını çektiği zaman bir vuruşta kaç kelle uçurduğuna dair onlar mübalâğa yapıyorlardı. Biz kadınlar ise başka yönlerden dedikodulara dalıyorduk.

— Çok güzel adammış.

— Her gören kadın kalbini kaptırıyormuş.

(Devamı var)

Tarzan
BÜLENT ORAN
SUAT YALAZ
EVET.. SAVAŞ BAŞLAMIŞ DEMEKTİ.. FİLLER OSMAN'LA SEVGİLİSİ HATİCE'NİN ETRAFINI ÇEVİRMEĞE BAŞLADILAR.. Bİ İŞGÜZAR BİR FİL DE OSMANI EZMEK ÜZEREYDİ.
HAPI YUTTUK OSMAN!
HAYIR. BİR FİKRİM VAR..
ÜÇ TONLUK BASKI ALTINDA BİR FİKİR NE YAPABİLİR Kİ?..
OSMANIN KAFASINDA ÇAKAN ANİ BİR ŞİMŞEK HAYATINI KURTARDI.. VE SAVAŞIN GİDİŞİNİ DEĞİŞTİRDİ.. FİLİN EZMEĞE HAZIR AYAĞINI GIDIKLADI..
HA HA HA HO HO HO HO HAH HAH HA HAH AYYH AMAANN
NE OLAN.. FİLE NASRETTİN HOCA FIKRASI MI ANLATTIN?
HAYVANAT ÂLİMLERİNİN "HAYVANLAR ARASINDA YALNIZ İNSANLAR GÜLER" SÖZÜNÜ YALANLAYAN FİL KAHKAHALARLA GÜLMEĞE BAŞLADI..
NASIL ?.. HOCA MI DEDİN.. TARZAN ÇOK SEVER HOCA FIKRALARINI. SEN ANLAT TARZANA ŞİMDİ..
ÖNCE BİZİM VELEDLERİ BULALIM DA SONRA ANLATIRIM.. HASSOYLA İBOYU KAYBETTİK..
ARKASI VAR —

— HEYKEL GİBİ VÜCUDUNUZ VAR DİYE DİYE KIZI BU HALE SOKTULAR..

G. Pichard

HAYK MAMMER
HAYVANAT BAHÇESİ
PAAT!
YAHU, SEN BENDEN 3 HAFTADIR NE İSTİYORSUN?
AVARE
BEN KAATİL FİLAN DİİLİM KARDEŞİM!! KARİKATÜRİST BANA HAYK'I ZEHİRLE DEDİ...BEN DE ROMANA ONUN İÇİN GİRDİM.. HESAPTA BÖYLE DÜŞMEK FİLAN YOKTU!!
AVARE
BEN ROMANDAN GİDİYORUM. HADİ EYVALLAH!
SİLGİ
AVARE
BU HERİF KATİL DİİL...PEKİ AMA KAATİL KİM!!
BRGRRÇ ZMOK!!
BULDUM LAN!.. ŞİMDİYE KADAR NİYE AKLIMA GELMEDİ YAHU!
MZGIRK GURK!
BİR ŞEYMİ DE...
HI!
ZRRIC
ULAN SEN BU ROMANDA NE ARIYOSUN?! SEN TARZAN ROMANINA AİTSİN!
Devamı var maalesef —

1.

SİYESİ ROMAN : NO. 31

Hüzün verici bir biyografi yazmak için boş vakit buldu. Bu biyografide ısrarlı bir çalışmayla kendi kendini yetiştirdiğini itiraf etmişti. Meslekdaşlarının samimi komplimanlarını dinledi.

— Karşınızda bir dost var, dedi. Bunu unutmayın. İstismar etmekten de çekinmeyin. Müstemlekelerdeki vazifelere varıncaya kadar herşey emrinize amadedir. Yazmak kâfi. Debdebeli kabul merasimleri beklemeyin. Kapıya vurursunuz. Başınızı sokarsınız. Oradayım. Girersiniz. Her şey halledilir.

Etrafına hepsi, faydalı kişilerin yeğenleri veya oğulları olan becerikli adamlar topladı. Gerekli steno - libido daktiloları hazır bulmuştu. Artık Varen sokağındaki ciddî bina sadece neşeli yüzler görüyordu.

Her sabah Overny'den gelen bir gurup, küstah iltimaslar istemek için bürosunu doldururdu. Bazılarına elinden geleni yapıyordu. Diğerlerini de tahsisat vaatleriyle ve patates fiyatlarının çok yükseleceğini temin ederek yatıştırıyordu.

— Ya artık ödemiyeceğimizi vaadettiğiniz vergiler, Bay Maşu?

— Artık onları ödemiyorsunuz dostlarım!

— Nasıl?

— Öyle ya! Yük hayvanlarımızın, sebzelerinizin, yumurtalarınızın fiatlarının artmasına müsaade ediyor ya!

2.

— Hay Allah! Hakikaten de öyle! Bu iyi bir oyun. Şu şehirlileri nişlerine akıl ermez!

Ve ;ivili ayakkabılar Varen sokağında izleri bırakarak dönüyorlardı.

Steno başlangıçta bu aceleci ve becerikli oğlan - dan çekinerek biraz soğuk davranmıştı. Fakat Maşu koridorlarda, Monmartrda çok ehemmiyet verilen bir pe.. in dostu olmak dolayısiyle yüksek meclisin azalarından çoğunun eğlence tarzları hakkında çok sarih bilgileri olduğunu hissettirmiş, senatörler de helvacı kabağı ihracatı meselesinde, iki yüz on iki oy vererek çoğunlukla onun ketum bir centilmen olduğunu kabul etmişlerdi.

Mecliste işler yolundaydı. Ekmek yapmaya elverişli hububat hakkındaki kanun projesinden şeklen vazgeçip hakikatte kimseye mesuliyet yüklenmeden tatbik ettiği için ona medyundular. Fazladan ağaçlandırma hakkında güzel bir nakarat bulmuştu ve çeşitli meseleler dolayısiyle onu terennüm edip duruyordu. Bu nakarat, bütün nutuklarının sonuna ekliydi:

— Fakat baylar, bu, hayati bir mesele olan ağaçlndırmayı unutmamıza sebep olmamalıdır. Bize bir ağaçlandırma siyaseti lâzım. Ağaç yetiştirmeliyiz. Her Fransız vatandaşı bir ağaç yetiştirici olmalıdır. Ağaçlandır!, ağaçlandıralım!..

Meclistekilerin bütünü belirsiz bir tepeye iki yüz akasya dikilmesine aldırış bile etmezdi ama Fransız ormanlarına yazılan methiyeler daima sükse elde ediyorlardı.

Fakat Maşu başka bir ormanda, kimseciklerin bil - mediği ve gölgelerinde büyük servetlerin bittiği kanunların nizamnamelerin ve kararnamelerin ormanında, kendini daha rahat hissediyordu. Büyük davaları, zengin müşterileri, hapishane hücrelerindeki maliyecileri, avukatlara bırakmıştı. Bu ilikli kemikleri kemirecek elli milletvekili avukat mevcuttu. Büyük tröstleri, yaban-

3.

cı şirketlerin dolarlarını ve monopolların esrarlarını da ticaret bakanlığına bırakmıştı. Fakat kendi alanında, ziraate bir çiftliğin kapısındaki bekçi köpek gibiydi...

Elinde, kapıları ineklerden ve tulumbalardan dolan sütçüler, düzenbaz kasaplar ve hastalar gıdasızlıktan ölünceye kadar soğuk hava depolarında saklanan yumurtalar, stok edilmiş hileli şaraplar, filânca laboratuarlar, ve filân imalâthaneler vardı. Gümrükçülerin bacaklarının arasından harice giden peynirlere, Fransız sofralarındaki komposto tabaklarından eksilen meyvalara, yenilen içilen her şeye sahipti... Kendinden bir şeyler istemeğe gelenlere kâtibesi açıkça şartları arzediyordu:

— Şu kadara olur...

Ekseriya gelenler bunu beklemiyor ve talepten önce davranıyorlardı...

Milyonluk dosyalar geliyordu ve üç bankanın üç şubesinde Bay Andre Lüsyen Maşunun hesabında bir milyondan biraz fazla vardı.

Lütfen zahmet buyuruyor, bayramlarda açılış merasimlerinde, ziyafetlerde hazır bulunuyordu. İşini biliyordu. Biraz geç kalıyor, müşaviri:

— Bakan af diliyor, diyordu. Hükûmet toplantıda... Beş dakika sonra buradadır.

İştahı vardı. Neler elde edebileceğini anlamak için canlı bir bakışla süzüverdiği iki üç güzel kadının elini öperdi. Meyva yenirken babacan bir tarzda konuşur ve göğsüne samimiyet haykıran bir elle vurudu. Cümlelerini sıralarken mekanik bir tarzda bu yemekten elde edeceği menfaatleri hesaplardı.

Böylece bir pazar akşamı, domuz tüccarlarını, dana besleyicilerini ve kaz ciğeri ustalarıAlsaslılara kadar etten yaşıyan herkesi içine alan geniş bir ortalık olan milli hayvan yetiştirmesinin senelik ziyafetine gitti. Bu Rabölenin çok hoşlanacağı, mideyle ilgili bir toplantıydı.

4.

Birliğin yirmibeşinci kuruluş yılı kutlanıyordu. Ama bu sadece bir bahaneydi. Aslında gelecek seçimlerle ilgili bir komisyon tarafından ortadan kaldırılan zarurî gıda maddelerinin fiyatlarının yükselişine dair kanu - nun gömülme merasimi yapılıyordu. Bu bamdan rahatlayan ve yarın hapishaneyi boylamıyacaklarından emin olan milli hayvan yetiştirmenin azaları, böyle bir ferahlığı büyük bir ziyafetle kutlamağı kararlaştırmışlardı. İki üç aydanberi milletvekillerinden parmak uçlarıyla alınıvererek «üç beşbin franha ihtiyacı olanları, makbuz meselesi bahis konusu olmadan, milli hayvan yetiştirmenin propaganda kasasına yollıyan Maşudan daha iyi bu ziyafete kim başkanlık edebilirdi?

Ertesi gün canları sıkılan gazetelerin bütününü basmayıp üç italik satırla hülâsa ettikleri yemek listesi, bir oburluk abidesiydi. Her tabak, ilâhi bir şeyler ihtiva ediyordu ve Bomarse bulvarında bakan bu salonda dörtyüz büyük ağızlı misafir, her türlü endişeden uzak, yakın menfaatlerinin hesabını yaparak, ıstakozları, kaz ciğeriyle doldurulmuş dil balıklarını, mantarlı hindileri, sonra yine mantarları ve kazciğerlerini yutuyorlardı. Bardakları bardaklar takip ediyor, şişeleri eğerken, 1890, 1904, 1906, 1894, 1910 diye dindarane bir şekilde tarihleri tekrarlıyan metrdoteller tarih hocalarına benziyorlardı.

Maşu başkana:

— Bu müthiş dedi, derhal, meyva yemeden önce konuşmazsam artık ne söyliyeceğimi bilemem.

Adam:

— Biz bizeyiz bakan hazretleri, diye cevap verdi. Basit bir konuşma herkesi duygulandırır. Şu şarabın yaşama zahmetine değdiğini kabul edersiniz ya... Biraz daha ister misiniz?

— Devamı var —

YAZISIZ

← F. DİMANCHE

ICI PARIS →

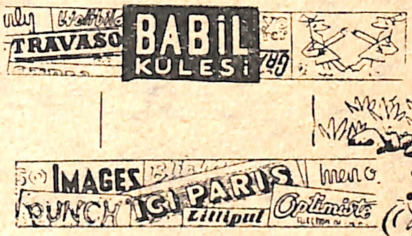

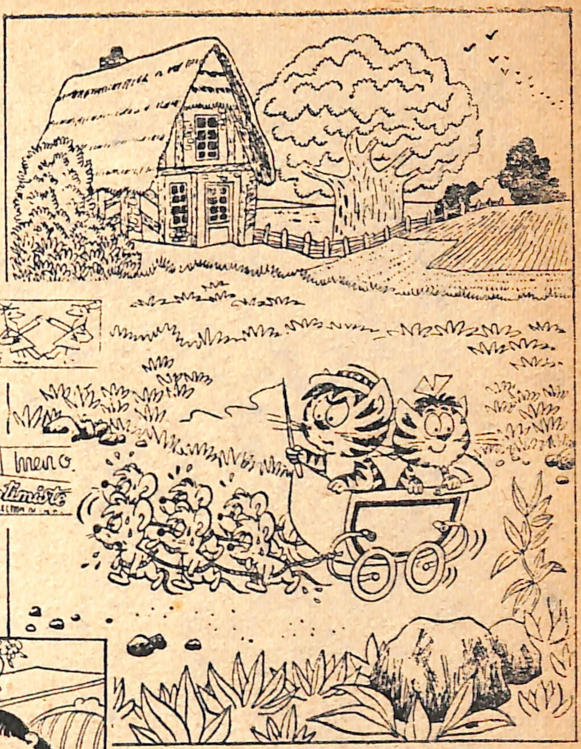

— NE ŞANSIZLIK, TATİLİMİZ KEDİLERİ GEZDİRMEKLE GEÇİYOR...

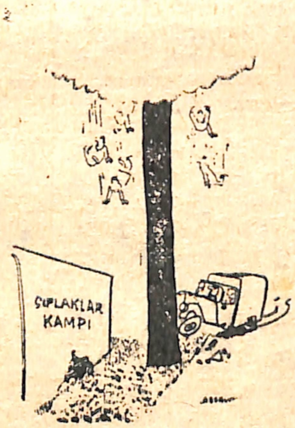

YAZISIZ

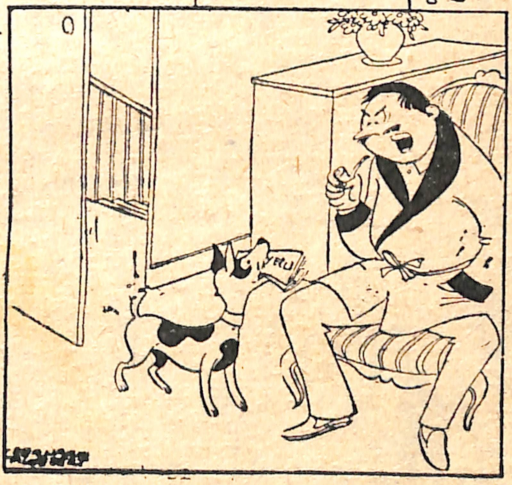

— SANA MİLLİYET DEDİM, CUMHURİYET DEĞİL...

— ICI PARIS —

YAZISIZ

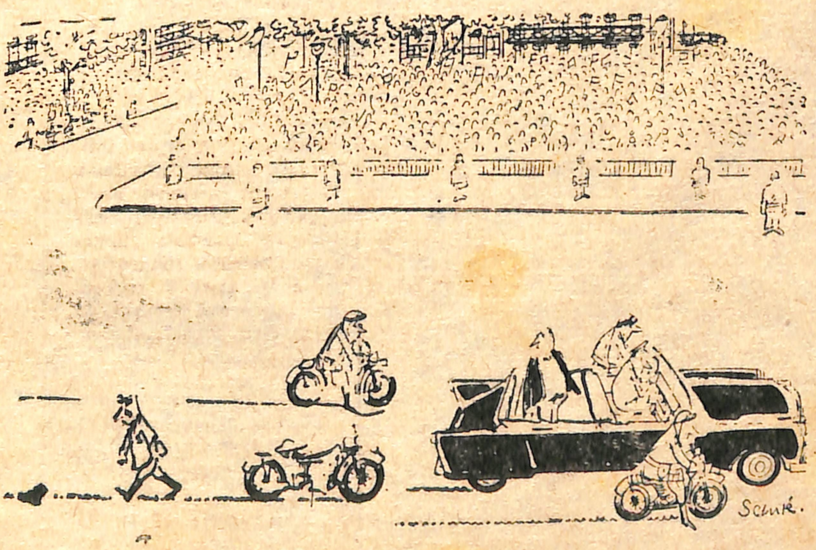

YAZISIZ

- F. DİMANCHE -

— HOŞT, HOŞT!..

YAZISIZ

ÇIRAĞAN SARAYI

Çırağan sarayının harabeleri restore edilerek «İstanbul Anbahassador» turistik oteli yapılicakmış.

Bu suretle hem bir saray kazanacağız, hem de turistik bir otel.

Bu biraz zahmetli iş. Bizde restore edilmeden, Amerika - dan otel için yatırım beklemeden turistik otel olabilecek ne saraylar var.

Bunlardan faydalanabilmek için önce Çırağan harabesi ha- line getirmek mi lâzım.

Damı çökmeden saçakları dökülmeden, temeli kaymadan kullanamazmıyız bu sarayları? Yoksa Çırağan gibi alev alev yanmasını mı bekliyoruz.

Misafirlerimizi ağırlamağa yoksa bir tek saray az mı geliyor?

Çengelköy

Ali Nihat Üzülmez

YENİ BİR TEHLİKE

Bu günlerde piyasaya çürük mallar sürülmeye başladı. Masrafı azaltmak, fiyatları düşür - mek için bazı iş yerleri çürük, eski, zevksiz, elden geçmiş gözden düşmüş, ıskarta mallar sürmeye başladılar. Ucuzluğun ortaya çıkardığı bu tehlike ile bütün zevk sahiplerinin geceli gündüzlü uğraşması lâ - zım.

Vatandaş!

Her ucuz bulduğun mala aldanma! İyice incele, zevkinin süzgecinden geçir.

İngilizlerin:

«Ben ucuz mal kullanacak kadar zengin değilim!» sözü pek de yabana atılacak bir öğüt olmasa gerek.

Lükse sarılmasan bile ucuzdur diye de her mala et at - ma! Zevkine acı, parana acı! Vaz geç şu taponculuktan!

Bursa : Necdet Şaşmaz

NOTA

Öğretmen Erol'a sorar:

— Oğlum müzikte en ileri millet hangisi? Almanlar mı, İtalyanlar mı?

— İkisi de değil, Ruslar! Durmadan başka milletlere nota gönderiyorlar!

İzmir: Rıza Taşdelen

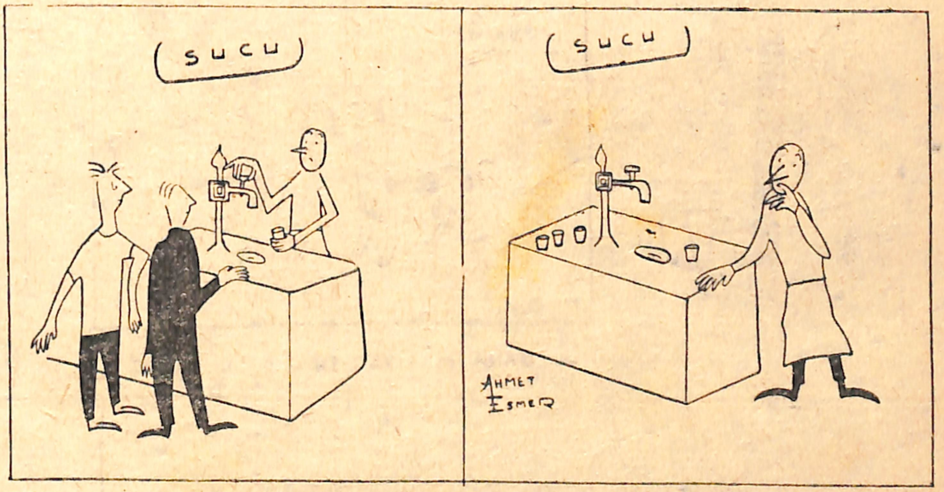

— ON BARDAK SU İÇTİLER, BÖLÜKBAŞI HANGİSİ ACABA

YAZISIZ

— HEY NEREYE GİDİ - YORSUN, ZİYARETÇİN GELDİ

Onbeş günlük

Fikir ve Sanat gazetesi

YEDİTEPE

Bütün sanat aktüalitelerini okuyucularına bildirir.

Fiatı 50 Kuruş

P. K. 77 — İstanbul

İstiyenlere meccani örnek sayı gönderilir

ÜZÜLME YAHU! RATLESNAKE VALLEY'İ ELE GEÇİRECEĞİM DEDİM, ELE GEÇİRECEĞİM..
HIH! BALIKLAR KAVAĞA ÇIKTIĞI ZAMAN..
HİÇ BİR ŞEY BANA ENGEL OLAMAZ. YALNIZ BIYIKLARIMA VEDA ETMEM LÂZIM..
DAHA ÖNCE DÜŞÜNMELİYDİM BUNU. İYİ BİR KILIK DEĞİŞTİRME, BÜTÜN YERALTI TÜNELLERİNDEN DAHA FAYDALIDIR.
BÜYÜK ŞAPKA, BU HARP GANİMETLERİNDEN NE YAPMAYI DÜŞÜNÜYOR?..
KASABAYA GİZLİCE GİREREK MÜDAFAALARINI İNCELİYECEK VE SABOTE EDECEĞİM. SONRA SİZE HÜCUM İŞARETİNİ VERİRİM.
BÜYÜK ŞAPKA İHTİYAR BİR TİLKİ GİBİ KURNAZ.
BANA BİR PERUKA LÂZIM. ESİRLERİN KAFASINDAN YÜZDÜĞÜNÜZ SAÇLARA BİR BAKAYIM!
BÜYÜK ŞAPKA ÜZÜLMESİN BUNUN İÇİN... MÜKEMMEL BİR KOLEKSİYONUM VAR...
ŞU KIRMIZI SAÇ FENA DEĞİL. AMA SİYAHI BANA DAHA İYİ GİDECEK..
EYVALLAH KOCAŞEF, YİNE GÖRÜŞECEĞİZ. SEN BU ARA TETİK DUR. İŞARETİMİ GÖRÜR GÖRMEZ HÜCUM EDİN.
KAHRAMANLARIM, BALTALARI BİLENMİŞ, YAYLARI GERİLİ BEKLİYECEKLERDİR.
AZ SONRA ŞEHRİN GİRİŞ KAPISINDA
KİMSİN SEN?
MERHAMET DELİKANLI. BIRAK DA, MAVİ AYAKLILARIN SOYDUĞU ACİZ BİR KADIN ŞEHRE GİRSİN!
HIM... İYİ PARÇAYA BENZİYOR..
GİR BAKALIM
TEŞEKKÜRLER.
DEVAMI VAR

SAYI 31
75 KURUŞ
CİLT II

dolmuş

— İYİ Kİ YANIMIZA BİR ÇİFT MENDİL ALMIŞIZ... YOKSA MAYOSUZ KALACAKTIN...